

SVÄVAREN

UFO-CENTER, KARLSKOGA
FÖRENINGENS
ORGAN

NR 3, 1983

Sista Söndag med program
Resan till
Månen
i Arkaden.

Öppet alla vardagar kl. 5 och Söndagar kl. 1.
Entré 25 öre. Barn 10 öre. -30095-

UR INNEHÅLLET:
POLISER SER UFO
TIBET
FLYGPLAN JAGAR UFO
PÅ RESA MED COLUMBIA
UFO-OBSERVATIONER I
KINA
MÅN-DAG
VÄRLDENS TYNGSTA
GRUNDÄMNE
ALIEN GUIDE
KLIPPT OCH SKURET
M.M. M.M.

Omslagsbilden är en
hyllning till vårt
stående Science Fic-
tion-inslag Alien
Guide. Bioaffischen
gäller världens för-
sta SF-film, den be-
römda "Resan till
Månen".
Lägg märke till in-
trädesavgiften.

Se om ditt hus. Iso-
lera med SVÄVAREN.

HÖSTEN ÄR ÖVER OSS OCH ÅRETS TREDJE SVÄVARE LIGGER RYKANDE FÄRSK PÅ LÄSPULPETEN. ÄMNET FÖR DAGENS LEDARE BLIR HURU UFO-OBSERVATIONER PLÅGA BEHANDLAS I DAGSPRESSEN OCH ANDRA OFFICIELLA SAMMANHANG.

GRÖNA MÄN I HALLAND?

Karin och Urban Sävström i Veinge i södra Halland har aldrig trott på pratet om flygande tefat och små gröna gubbar.

Men nu vacklar de.

Häromdagen såg de ett lysande klot över sin gård. En hel åker lystes upp. Hästarna kastade sig omkull. Urban blev lam i nästan hela kroppen i flera minuter.

Vilket enastående skräckexempel! Vi tänker oss för ett ögonblick följande parallellfall: Du och din fru är ute i skogen och promenerar. Plötsligt får ni se en älg närma sig med stora kliv. Ni stannar intresserat och tittar. Då inträffar något helt oväntat, älgens genomträngande bøl får skogens fåglar att skräckslaget fly platsen, din hund lägger sig darrande och trycker mot marken och mest påtagligt av allt, din fru förlamas i hela kroppen i flera minuter. Bara därför att en älg bölar. Saken rapporteras bl.a. till den lokala tidningen som skriver följande notis:

KVINNA FÖRLAMAD AV SKOGSRÅ

Herr och fru X hade aldrig trott på talet om skogsrån och älvor, men nu vacklar de.

Häromdagen såg de under sin promenad i skogen en älg, som bölade så intensivt, att parets hund darrande kastade sig till marken och fru X förlamades i flera minuter.

Vart tog skogsrået vägen i notisen, det står ju i rubriken? Ja, vad är det för gröna gubbar Expressen skriver om i vår inledande notis? Det handlar ju i själva verket om ett lysande klot. ETT LYSANDE KLOT SOM SKRÄMMER DJUR OCH FÖRLAMAR MÄNNISKOR! Det här är ju egentligen något sensationellt, ett helt okänt och oerhört skrämmande fenomen. Hade det varit ett nytt väpen, hade inte dagstidningarnas första sidor räckt till för att beskriva dess fasansfulla effekter.

Men som tur är var det ju bara ett lysande klot. Vi frågar oss i nyfikenhetens namn: Är det ingen som är intresserad av vad det är för klot, som flyger omkring på himlen i Halland och som kan förlama människor? Här kan man verkligen snacka om att UFO-rörelsen har en uppgift att fylla.

Det talas ofta om att myndigheterna medvetet undanhåller allmänheten uppgifter om landade Ufon, omhändertagna Ufonauter osv. Visst verkar dessa rykten många gånger spekulativa och man har ju tveklöst svårt att tro att en sådan sak skulle gå att hålla hemlig någon längre tid. Men ibland vacklar man, som det står i Expressens Ufo-notis. Minns ni följande parallellfall hämtat direkt ur verkligheten:

Året var 1967 och ett antal vetenskapsmän hade samlats i Cambridge för att rutinmässigt studera olika signaler infångade från världsrymden med radioteleskop. Plötsligt upptäcker man något i allra högsta grad sensationellt, från någonstans långt därute utsänds ett regelbundet pipande, med 1,3 sekunders intervall och varierande amplitud. Vetenskapsmännen är skakade, signalerna tyder på att de utsänts av en främmande intelligens från en annan del av universum. Vad gör man? Jo, man håller tyst, inte ett ljud om saken får läcka ut till allmänheten, men samtidigt ger man radio-källan namnet LGM ("Little Green Man").

Inte förrän man långt senare kommer underfund med att de regelbundna radiosignalerna härstammar från en neutronstjärna, en s.k. pulsar, släpper man nyheten till allmänheten. Kanske var det klokt, men nu är ju frågan den, hur många sådana mystiska fenomen har observerats och tystats?

Håll med om att man vacklar i tron på myndigheterna, när man vet hur vetenskapsmännen i Cambridge reagerade. Det är naturligtvis vågat att använda uttryck som intuition i sammanhanget, men på något sätt tycker jag ändå man anar, att någonstans finns en massa kunskap om bl.a. UFOs, som undanhålls dig och mig. Framtiden får utvisa hur det förhåller sig med den saken.

Redaktionen

MÅN-DAG

När unge Christian Marchal betraktade den bländande natthimlen för ungefär 30 år sedan, fick han en snilleblix. Genom att placera ut speglar på månen, skulle man kunna reflektera tillräckligt mycket ljus till jorden för att förvandla natt till dag.

Nu kommer hans vision att bli verklighet, säger Marchal, enligt en forskare vid franska Ministeriet för Studier och Forskning i Rymdfart.

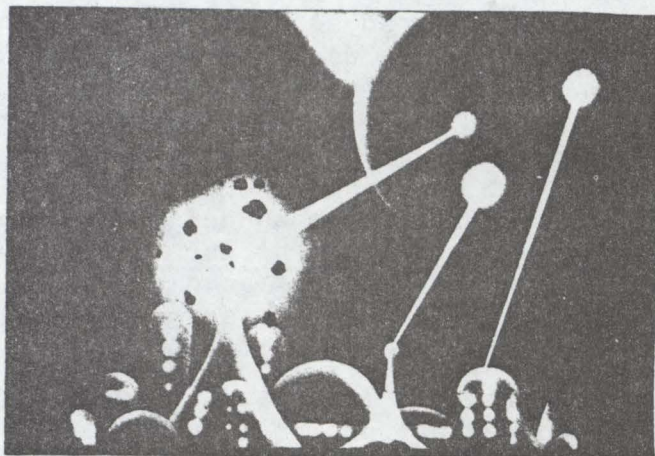
Marchal tillverkar månspeglarna genom att belägga Kapton (en plast som används i rymddräkter) med en supertunn metall-yta. Ännu så länge är hans arbete bara på experimentstadiet, men, förespår han, när väl den idealiska spegeln är färdig, kommer den att massproduceras och frak-tas till månen med rymdfärja. På månen, tillägger han, kommer robotar att arrangerera speglarna så att de reflekterar solljuset.

Hur mycket ljus som reflekteras mot jorden, kommer att bero på hur stor yta som är täckt av speglar, förklarar han. Exempelvis skulle en spegelyta på knappt 2000 km² förse oss med gatubelysning. Och med ca 200 000 km² speglar, Marchals slutmål, skulle månen komma att lysa som en jättelik glödlampa med ett sken som vid soluppgång eller solnedgång. (Vid nymåne skulle vi givetvis inte alls få något ljus.)

Enligt Marchal kommer hans s.k. mån-dag att göra det möjligt för befolkningen i tropiskt klimat att arbeta på natten, och därigenom sänka energikostnaderna världen runt. Och, säger han, det kommer att bli liten ekologisk återverkan, då 200 000 km² speglar höjer temperaturen på jorden med endast 5 procent.

Hur går det då för alla nattugglor, som trivs med mörka romantiska kvällar i eldsljus? "De kommer att anpassa sig", säger Marchal. "Det är inga problem för människor att ställa om sig till bättre villkor".

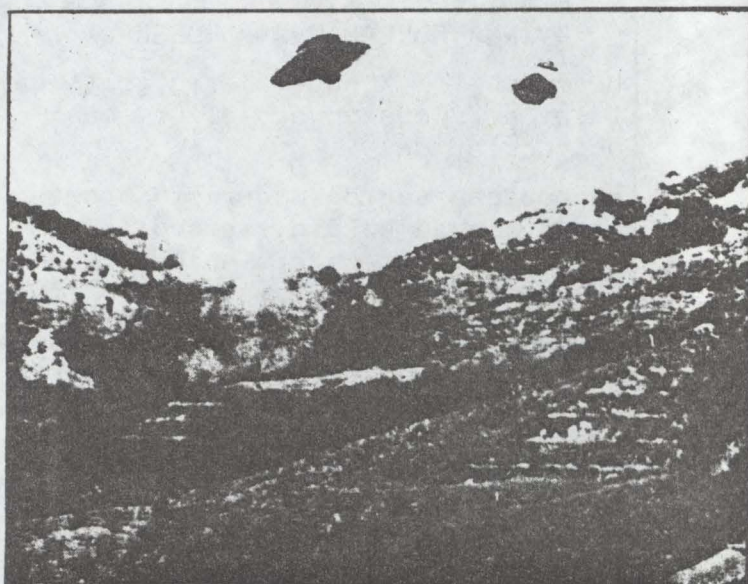
Källa: OMNI juni -83, Översättning: Lisbeth Årstad

Månspeglar förvandlar natten till dag

Att leta efter grundämne 109, är som att söka ett speciellt sankorn i öknen.

Till och med i Kina gör dom det, ser UFOs alltså

RESA MED COLUMBIA

av
JOSEPH P. ALLEN
OCH THOMAS O'TOOLE

ASTRONAUTEN JOE ALLENS RESEBERÄTTELSE FRÅN FEMTE FÄRDEN MED COLUMBIA, DEN FÖRSTA RYMDSKYTTeln.

Det mest påtagliga när man roterar runt jorden ombord på Columbia är stillheten, tystnaden som liknar färden vid att glida fram i en gondol eller varmluftsballong.

Man hör inte när styrraketerna startar för att förändra Columbias läge i rymden. Det enda sättet att avgöra om skeppet accelererar eller inte är att se efter på datorpanelen, eller om man håller något framför ansiktet och släpper det just när motorerna accelererar, då kommer det flygande tillbaka av den plötsliga men milda kraften framåt. Allt som hörs när motorerna sätter igång är ett mjukt surrande från pumparna och det svaga suset från regulatorerna. Det känns nästan magiskt när man betänker att man färdas framåt i rymden med en hastighet av nästan 29.000 kilometer i timmen utan att ett ljud hörs från maskinerna.

Till och med när vi sköt ut våra två kommunikationssatelliter från lastrummet, hördes ingenting. När man vet hur det kan låta när dessa satelliter provkörs (roteras) på jorden. Befinner man sig i samma rum, låter det ungefär som om man håller på att bli överkörd av ett tunnelbanetåg. I rymden finns ingenting som kan överföra ljudvågorna. Här kan man observera denna 7 ton tunga satellit rotera i lastrummet utan att ens en viskning når fram till oss. Inte ens några vibrationer känner man. Bara därför att datorn visade oss det, kunde vi märka att de över huvud taget roterade. Det där har jag fortfarande svårt att komma över.

Jag har också svårt att smälta hur det är att se jorden tredimensionellt. Det är inte längre en platt jord, som man ser den från ett högflygande flygplan. Den är ett klot. Jag tycker om utsikten från ett flygplan, men jag kan inte påminna mig att jag blivit så tagen av synen tidigare. Från skytteln ser man inte längre Texas med riksväg 10 platt som på en karta. Man kan se rikstian från Columbia men man ser också hur den slingrar sig upp genom Texas, samtidigt som man ser Mexico.

Man vet att jorden är rund för man ser hur horisonten böjer av. Man ser moln som tornar upp sig och man ser skuggorna från molnen på solbelysta slättlandskap, man ser Indiska oceanen och buskbränder i Afrika och kanske ett åskväder över Australien.

Och man ser röda och skära områden i den australienska öknen, och allt är som en stereoskopisk vy över hela naturen, det är bara det att man befinner sig 305 km över marken.

Man ser mycket från Columbia eftersom skytteln är en helt ny typ av rymdfarkost. Det finns elva fönster, större än vanliga flygplansfönster, fönster som omger vindrutan, två stora fönster i taket och ytterligare två stora fönster genom vilka man ser bakåt ut från cockpiten. I Apollo fanns bara tre små gluggar. Skylab hade bara ett fönster för observationer. Det är så många fönster i Columbia att man helt enkelt inte kan undvika att alltid se jorden även om man flyger upp och ned.

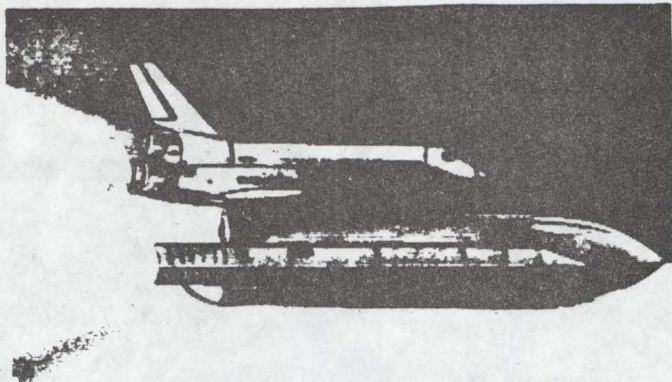
En av de första saker man upplever i rymden är att himlen är becksvart och solen så ljusstark att man aldrig ser stjärnorna när solen är uppe.

Solnedgången i rymden sker med en hastighet som tar andan ur en. I ena ögonblicket ser man jorden, i nästa är den osynlig. Jag har på något sätt föreställt mig att man alltid skulle veta var jorden befinner sig även när det är mörkt. Antingen skulle det finnas ljus på jordytan som man kunde se, eller ljus från horisonten från den väntade soluppgången. I stället fann jag det svartaste svarta jag någonsin skådat.

Om man ville upptäcka var jorden befann sig, följer man helt enkelt ljuset från stjärnorna tills de inte syns längre. Det är då jorden som blockerar stjärnljuset.

Det är mycket svårt att se stadsljus från skytteln om man inte passerar rakt över en väl upplyst stad nattetid. Vi kunde aldrig se ljusen från New York eftersom det ligger för långt norrut. Det är svårt att se ljus norr och söder ut, delvis därför att man inte är säker på vad som är norr och vad som är söder. Ljusen från Miami och Perth och några enstaka australienska kuststäder kunde vi däremot se.

I själva verket är det mycket svårare att orientera sig i rymden än i ett flygplan. Man vet aldrig om skytteln flyger rättvänd eller upp och ned. Man vet i vilken riktning man färdas, men det har inget samband med åt vilket håll nosen på farkosten pekar. Man kan lika gärna färdas med baken eller bredsidan först.

Soluppgången kommer verkligen som i ett trolldrag och solnedgången lika hastigt, beroende på skyttelns höga hastighet. Solen går upp och ned på bara några sekunder. Men under denna tid ser man åtminstone åtta olikfärgade band komma och gå, från skinande rött till det ljusaste och mörkaste blått. Ingen soluppgång eller solnedgång är lika den föregående. Jag menar, det är inte som regnbågen, med samma färgkombinationer var man än befinner sig på jorden. Färgerna skiftar och bandens bredd varierar hela tiden. Och man upplever 16 solnedgångar varje dag i rymden.

Fysikerna säger att färgerna man ser beror på vissa partiklar i atmosfären som böjer solstrålarna på olika sätt. Jag vet att jag inte borde nämna det, eftersom det är det enda argument jag känner till som talar för luftföroreningar, men de mest fantastiska soluppgångar och solnedgångar såg jag i områden med de värsta luftföroreningarna.

Soluppgångarna börjar med en svag färgantydning, för att snabbt följas av band som breder ut sig som en briljant månskära från mörkret på ena sidan horisonten till mörkret på andra sidan. Plötsligt uppenbarar sig den runda solskivan över horisonten där banden är som bredast och alla färger förbleknar på ett ögonblick.

Sättet att se på på soluppgången och solnedgången i rymden liknar inte sin jordiska motsvarighet. Vid solnedgången ser man först ränderna vid horisonten och förflyttar sedan blicken mot solen när den går ned. Det finns ingen möjlighet att se direkt mot solen, utom i just det ögonblick när den går ned.

Att vara astronaut är inte bara att se solen gå upp och ned var 90:e minut. Jag minns ett tillfälle när vi genomförde en övningsnedräkning inför uppskjutningen av en annan farkost un-

der en av Floridas varmaste dagar det året. Vi åkte i en liten buss ut till avskjutningsområdet och luftkonditioneringen i bussen slutade fungera. Ingen trevlig början. När dagen för uppskjutningen var inne var luftkonditioneringen lagad. Felet var bara att den morgonen var det så kallt, att vi aldrig använde den. Det var inte det enda som gick snett. När vi kom till uppskjutningsplattan hade vi inte Velcro-hållarna till cue-korten, med informationer om vilka åtgärder som ska vidtagas om nedräkningen blir avbruten. Det är cue-korten som instruerar varje medlem om vad som skall göras om skytteln förlorar en motor och tvingas nödlanda på något främmande fält i Afrika eller ännu mer skrämmande, vända farkosten 180° i luften och landa på Cape igen, efter att ha släppt extratanken full med flytande väte, raketerna med fast bränsle och allt extrabränsle från skytteln's egna tankar.

Våra hållare till cue-korten hämtades till oss med en privatbil.

Jag sa till mina vänner att jag inte kommer att tro på att jag flyger med skytteln förrän jag hör ljudet när raketerna tänds. När raketerna tänds då blir det desto påtagligare. Hela själen känner när krutraketerna tänds. Hjälmen skärmar av ljudet och man lyssnar till radiokommunikationerna, men i hela kroppen känner man det som om man befinner sig i en ljudkammare. Hela jaget skakar och man vet att man befinner sig i fören på världens kraftigaste raketmotor på väg rakt upp mot skyn.

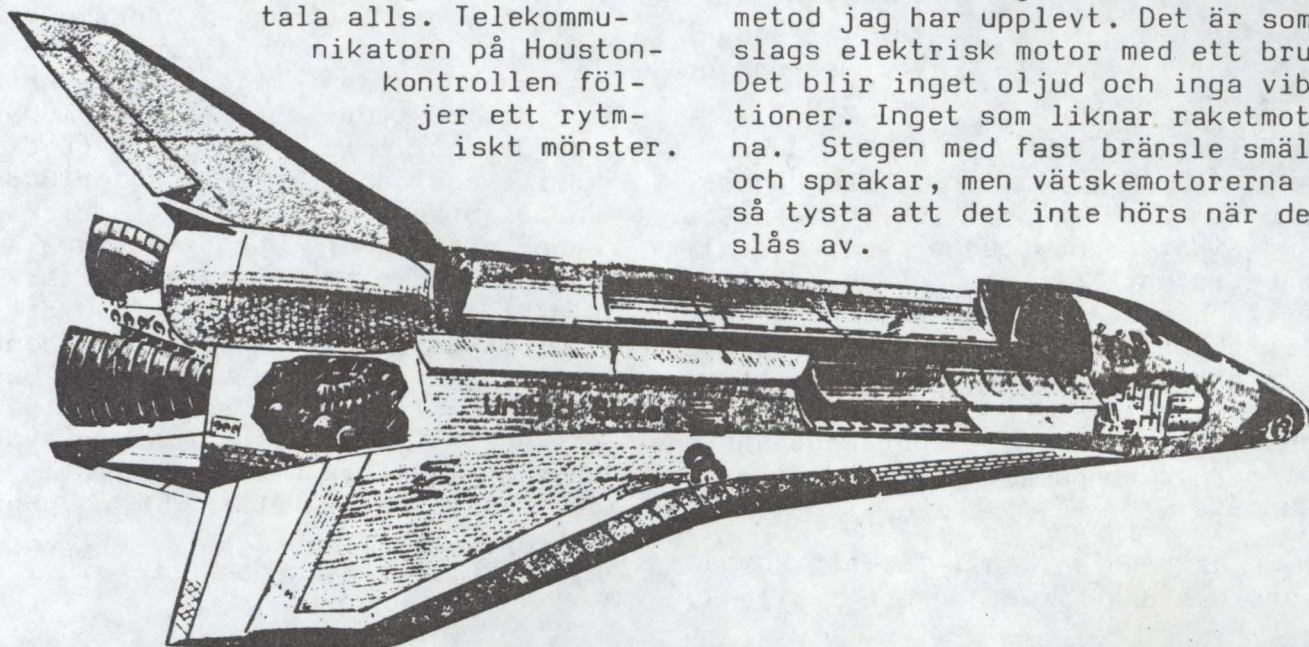
Man accelererar våldsamt och himlen blir allt mindre blå. Man säger inte mycket. Det ingår i disiplinen i samband med uppskjutningar att inte tala alls. Telekomunikatören på Houston-kontrollen följer ett rytmiskt mönster.

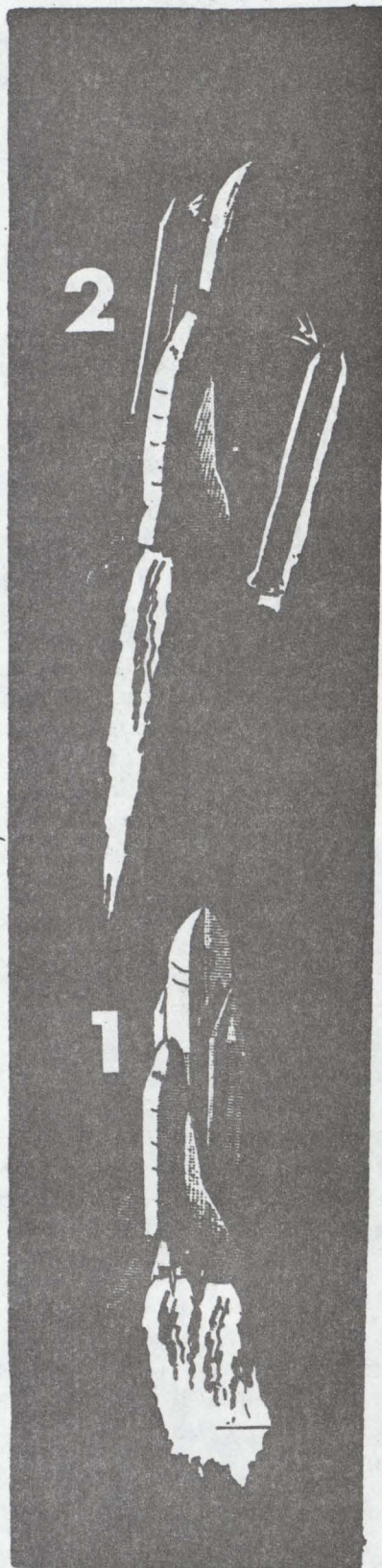
Han ska göra ett visst antal anrop, som ska komma med vissa intervaller, samma varje gång. Så om han börjar variera mönstret, vet man att det är något problem.

Hans fraser blir nästan som en litania. Dan Brandenstein, som var kommunikator vid första skytteluppskjutningen, hade till och med en slips där de åtta eller tio fraserna han använde fanns skrivna upp och ned, så att han inte skulle göra något misstag. I vårt fall flöt fraserna i sin vanliga jämna ström och det hela gick helt problemfritt.

Men visst oroar man sig för vissa saker. Inom de två första minuterna har vi ett lystrings- och varningslarm, som kan verka ganska så skrämmande. Det kallas DPDT och registrerar en förändring i trycket i förhållande till tiden och kan alltså betyda att man har en läcka i kabinen. Om detta vore fallet, skulle det betyda att vi rusar rakt upp mot vakuum utan något att andas. "DPDT" ropade Bill Lenoir. "Bry er inte om det." Vad som händer är att kabinkonstruktionen expanderar nästan som en varmluftsballong på uppvägen, vilket gör att trycket sjunker tillräckligt för att utlösa alarmet, som kanske egentligen är för känsligt. Men det kunde ha varit en läcka. Plötsligt låter det "Wolf, wolf" och Bill Lenoir säger "DPDT, bry er inte om det." Han lät som om det inte fanns något att oroa sig för och det gjorde det ju inte heller. Men hade det varit en läcka, hade det varit katastrofalt.

Oljudet tystnar plötsligt när krutraketerna brunnit ut. Vi drivs nu fram av de tre flytande Väte-motorerna, och det är den mjukaste framdrivningsmetod jag har upplevt. Det är som en slags elektrisk motor med ett brumm. Det blir inget oljud och inga vibrationer. Inget som liknar raketmotorerna. Stegen med fast bränsle smäller och sprakar, men vätskemotorerna är så tysta att det inte hörs när de slås av.

När motorerna slogs av, lossade jag säkerhetsbältet och svävade bort från stolen. Då känner man att man ligger i omloppsbana. Vi var tvungna att göra en s.k. OMS - burn. En justering av omloppsbanas läge. Avsikten var att komma upp i en högre bana. Men innan dess svävade jag upp mot taket från mellandäck, nedanför flygdäck, för att ta mig en titt över piloternas axlar. Jag såg ut genom fönstret och trodde inte mina ögon. Solen strömmade in och man kunde se rakt ned på Atlanten. Jag såg på de tre när de genomförde nedräkningen för omloppsbanejusteringen och jag tänkte: "Hur i herrans namn kan ni hålla på med det där? Se ut genom fönstret! Jag var naturligtvis privilegierad, eftersom jag endast var med som observatör.

Första dagen i rymden känner

man sig som Bambi på hal is. Fötterna far iväg åt sidorna. Man törnar emot överallt och man tror att det är nödvändigt att förflytta sig som Stålmannen, med händerna utsträckta framför sig. Man får också för sig att man måste sväva med fötterna eller huvudet först, som dykare, och att rymden är som en drömliknande undervattensvärld, där saker dock verkar röra sig långsammare.

I början ger man en knuff för att komma till andra sidan farkosten och i allmän-

het knuffar man fel och kommer till fel ställe. När man en gång är på väg kan man inte stanna förrän man nått andra sidan. Om man är på väg mot en vägg med Velcro-hållare och sträcker ut handen för att stanna farten, missar man naturligtvis och stöter till Velcro-hållarna och sakerna i dem lossnar och börjar sväva omkring i alla riktningar. Det är bara att försöka samla ihop dem och sätta tillbaka dem på sina platser. Men alltid stöter fötterna emot någonting som lossnar och som man sedan också måste jaga rätt på.

Man vänjer sig vid tyngdlösheten när man väl kommit över nyfikenheten på den, genom att pröva olika sätt att förflytta sig på. Allt eftersom man upptäcker att allt som behövs för att komma från en plats till en annan är en lätt knuff. Man behöver inte vrida kroppen. Fysikerna tjuvar på en i det oändliga att man måste knuffa genom centrum på kroppens massa. Men det räcker med ett enstaka finger. Om det görs rätt svävar man elegant iväg och behöver bara sträcka ut handen för att stanna.

En annan underlig sak med tyngdlösheten är att det inte finns något upp och ner. Det finns ett tak och ett golv. Det finns väggar. Men ibland passar det bättre att ha fötterna i taket med huvudet mot golvet och ändå uppfattar man inte golvet som tak. Man befinner sig upp och ned bara, annars är det ingen skillnad. Om man somnar upp och ned, vill man gärna känna att man fortfarande är upp och ned när man vaknar.

Att äta i tyngdlöshet kan vara lite komplicerat, men det är ingen skillnad när det gäller t.ex. en smörgås. Utom när det lossnar en brödsmula förstås. Om en smörgås droppar ketchup när man äter den på jorden, riskerar man att förstöra ett par byxor. Där uppe droppar inte ketchupen. Att dricka i tyngdlöshet är helt annorlunda än på jorden. Allting måste drickas genom ett sugrör. Det finns en klämma på sugröret att tillsluta med när man slutat dricka. Jag kommer ihåg att jag vid ett tillfälle tappade en droppe apelsinjuice från en behållare. Den gick att flytta runt som om den hade ett eget liv. Jag gjorde några experiment dygnet före återfärden till jorden. Halva natten stannade jag uppe och prövade olika sätt för ett vätskeklot att vibrera genom att vrida, knuffa

på det med ett sugrör eller bara blåsa på det. Det blir de underligaste vibrationer. Det vore intressant att ta med en liten fisk, eftersom man faktiskt kan ha ett klot av vätska svävande fritt i kabinen.

Men visst medför tyngdlösheten vissa problem också. Jag tänker på vad som populärt kallas för rymdsjukan. Fyra personer, inklusive mig själv, hade jag tillfälle att studera i det avseendet. Två hade sporadiska problem att anpassa sig till nollgravitationen, en av oss kräktes upp maten vid två tillfällen och den fjärde var sjuk en hel dag. Vissa läkare menar att rymdsjukan är detsamma som sjösjuka, en störning i innerörat. Det håller jag inte med om. Ingen av våra besättningsmedlemmar hade störningar i innerörat.

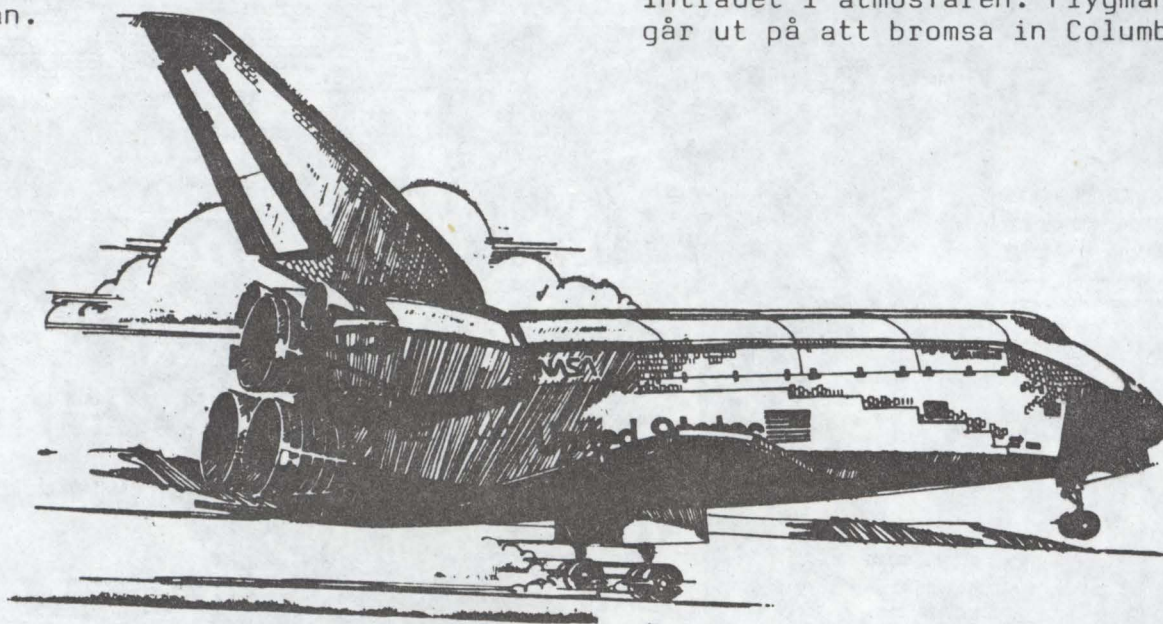
Vad är det då som orsakar rymdsjukan? Jag tror inte någon vet, men det finns vissa ledtrådar. Ingen av de astronauter som blev sjuk, drabbades på mellandäck, där det inte finns några fönster. Kanske har det något att göra med vad man kan se, när man tittar ut genom de stora fönstren på flygdäck. Jag vill inte dra för långtgående slutsatser av detta, men vid ett tillfälle när en av besättningsmedlemmarna drog upp solskydden för att gå och lägga sig, kräktes han när han tittade ut och såg jorden på ett ställe som han inte hade väntat sig. Vid ett annat tillfälle föll han ner solskydden och upplevde samma sak.

En av orsakerna till att vissa personer lätt mår dåligt i skytteln är att det finns så mycket plats att röra sig på. Ju mer man rör sig ju lättare verkar man känna sig illamående om man har anlag för det. Detta är emellertid ingen kritik mot farkosten som sådan.

Låt mig ge en beskrivning av hur elegant skytteln klarar av en manöver som alla bilister känner till. Vi flög Columbia med nosen pekande mot solen med 10° lutning för en värmetest, vilket gör att hela farkosten utom yttersta delen av stjärtpartiet ligger i skugga. Man kunde räkna antalet plattor på den del som befann sig i soljus. Jag vet inte hur många varv runt jorden vi avverkade i den positionen, men det var åtminstone fem och vid slutet av det femte varvet, kunde man fortfarande se exakt samma antal plattor solbelysta. Att den kan ligga så stabilt är imponerande.

Att förbereda sig för hemfärden gav en underlig känsla. Man tar på sig en tryckdräkt för att klara av G-krafterna vid återinträdet i atmosfären. Det känns som att klä sig i en Boa-Constrictor från alldeles under magen och nedåt. Dräkterna är uppblåsta och de stramar åt för att hindra blodet från att forsa ner i fötterna och göra bäraren medvetslös. Vi tar på oss hjälmarna och stövlar, som en säkerhetsåtgärd om vi skulle tvingas nödlända och hoppa ut genom nödutgångarna fyra meter ovanför marken. Vi tog också salttabletter tillsammans med drygt en halv liter vätska. Detta är någonting nytt för skyttelfärderna. Läkarna har beordrat att vi ska inta så mycket vätska som möjligt för att bättre motstå påfrestningarna vid återfärden. Varför vet ingen.

En sak är säker när det gäller återinträdet i atmosfären. Flygmanövern går ut på att bromsa in Columbia med

320 km/tim precis lagom för att ändra omloppsbanan så den lägsta delen av den når ned till övre atmosfärsdraget. Trots att detta är så tunt, är det ändå tillräckligt för att bromsa Columbia så mycket att hon fortsätter nedåt. Man känner hur kroppen trycks nedåt i sätet. Man ser hur G-mätaren, som tidigare stadigt pekade på noll, sakta rör sig uppåt.

Intill detta ögonblick har Columbia varit en ljudlös farkost, men nu hörs ett muller som bara ökar och ökar. Det är luften som rusar förbi och som, trots att den är så tunn, vibrerar runt hela farkosten. Nästa fas som man blir medveten om är färgen på fönstren. Det börjar med en svag skiftning i rosenrött, som blir allt ljusare och därefter blir orange-skärt och slutligen vitt, som flimrar förbi fönstren.

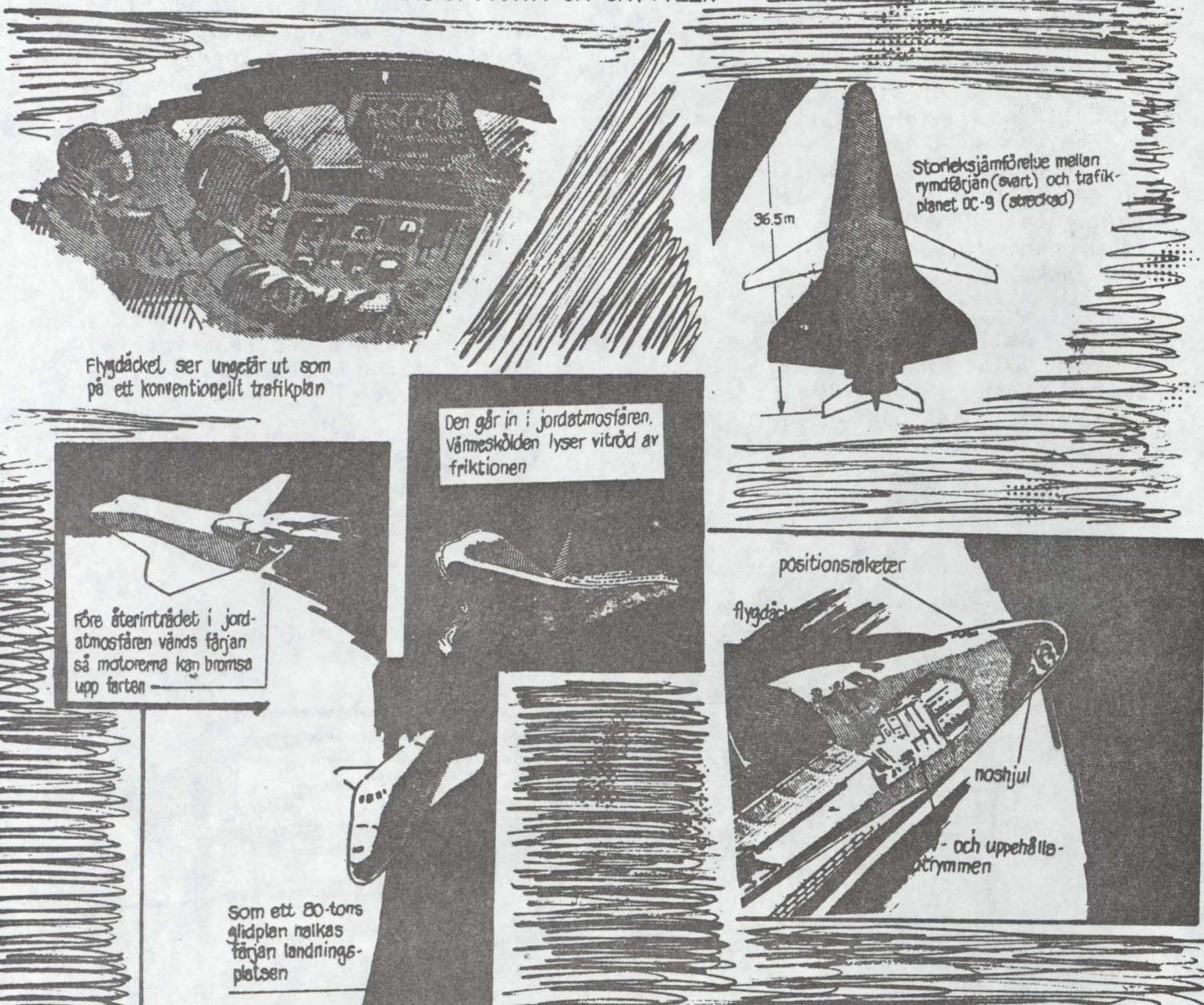
Det är den intensiva hettan vid återinträdet i atmosfären. Det är som att vara på insidan av ett neonljus.

Vår pilot Vance Brand, tog över kommandot på 40.000 fots höjd och vid en hastighet av tre gånger ljudets. Det är lämpligt att låta piloten ta över på denna höjd i stället för lägre, för om han skall landa maskinen kan han ju behöva lite övning och känna på hur den reagerar. Och reagerar gör den verkligen. Vi kom rakt ned genom molnen till 1500 fot och molnen kunde ha gått ända ned till landningsbanan, för plötsligt låg den där, rakt framför oss. Inte en tum till höger eller vänster.

Som jag sa, det är en underbar farkost.

UR OMNI, JUNI -83, ÖVERS.: ACKE SVENSSON

NÅGRA FAKTA OM SKYTTELN

FALLET BELLINGERI

NATTEN MELLAN DEN 15 OCH 16 APRIL, 1974, VAR PARET MAURO OCH CARLA BELLINGERI, BÅDA 26 ÅR GAMLA, PÅ VÄG HEM I SIN BIL FRÅN EN FEST I GRANNBYN CASCINA DEI ROSSI, DÄR MAN HÅLLIT FESTIVAL TILL ÅMINNELSE AV TRAKTENS SKYDDSHELGON. MAN HADE HAFT EN TREVLIG KVÄLL MED MAT, DRYCK OCH DANS.

Klockan var halv ett och den nya dagen hade just tagit sin början. 400 meter från hembyn Santa Maria del Tempio hade Mauro tittat på klockan. Det hade bara gått tre, fyra minuter sedan man lämnat grannbyn och Mauro och Carla hade ytterligare någon minuts färd innan de skulle vara hemma.

UFO ÖVER HUSET

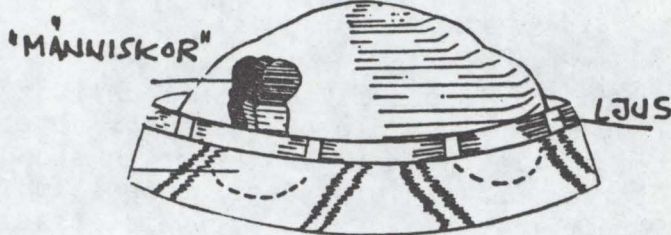
De satt och småpratade när deras uppmärksamhet plötsligt fångades av ett ljus föremål som rörde sig genom luften till vänster om bilen.

- Titta där, sade Mauro till sin fru. "Föremålet" var högt uppe i skyn och utförde så ovanliga rörelser, att de inte kunde låta bli att titta på det, ja, Mauro fann det till och med svårt att koncentrera sig på vägen framför bilen, särskilt när föremålet gjorde en häftig dykning och utan en vibration tvärstannade 12-13 meter ovanför taket på parets hus.

Mauro körde in bilen på uppfarten till huset och parkerade på den lilla fyrkanten framför ingången. Han själv gick ut för att öppna garagedörren, medan Carla satt kvar i bilen. Mauro återvände därefter till bilen och Carla klev ur. Tillsammans stod de och såg på det underliga föremålet. Som framgår av den rapport de lämnade om händelsen, var deras uppmärksamhet helt inriktad på den framträdande del av föremålet som de beskrev som "cockpiten", som var upplyst.

Föremålet hängde orörligt och ljudlöst cirka 12-13 meter över marken. Det bestod av två klart avskilda delar. Den första var en slags kupol (cockpiten), ljus invändigt och fullständigt genomskinlig, lite ojämt rundad (se bild).

Den andra en diametrisk diskusformad ring som omgav "cockpiten" vid dess bas. Ringen verkade inte gå i ett styck med kupolen. Den verkade snarare avskild från den och var bestyckad med ljus som såg ut som "glödlampor" i rött, gult och grönt och som roterade långsamt

medsols i horisontalplanet. Ett varv tog ungefär 20 sekunder. De färgade ljusen verkade placerade i grupper; rött-gult-grönt osv. och Mauro, som tidigare arbetat som elektriker, beskrev dem som ovanliga, men han vet inte om de satt på ringen eller om det var ringen som roterade medan ljusen befann sig bakom. Ljusen påminde om polisens ljussignaler, som verkar blinka, men i själva verket roterar.

MÄNSKLIGA GESTALTER

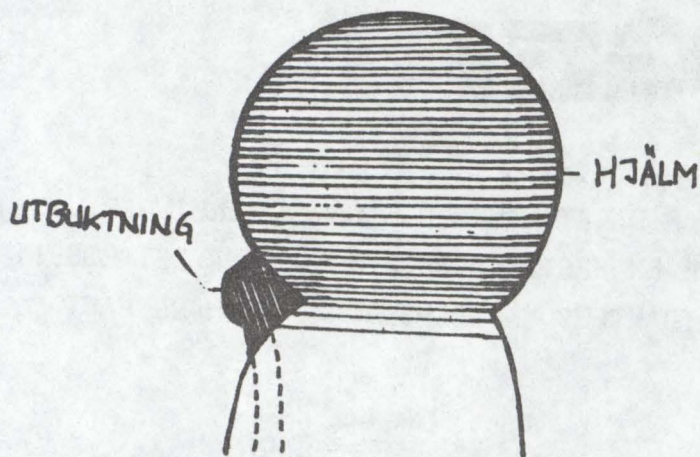
Under ringen sa sig Carla se två "utbuktningar" just under kupolen, men Mauro kunde varken förneka eller bekräfta detta.

Ufot reflekterade ljuset från några strålkastare, som belyste en närliggande byggnad. På helgerna är denna belysning kraftigare än andra kvällar och lyser upp även Bellingeris hus. Carla menade att det kunde vara denna belysning som drog UFot till sig.

Bellingers kunde också se vad som verkade vara tre mänskliga skepnader (de kallade dem "människor" i "cockpiten"), som stod i rad i främre delen av kupolen. De tre syntes som siluetter, och såg ut att röra sig.

Varelserna verkade ha gråaktiga runda hjälmar, som inte var genomskinliga. Vid basen på hjälmen (där alltså huvudet slutar och skuldrorna tar vid) och på den sida där ansiktet logiskt sett borde vara, fanns en utbuktning, som liknade de ansiktsmasker som bärs av grodmän.

Plötsligt började den yttersta siluetten

vrida hjälmen i riktning mot Bellingeris, som om den beslutat sig för att ta sig en titt på dem, men efter en stund återtog den sin ursprungliga position. Därefter vred sig alla tre varelserna åt höger, som om golvet de stod på hade rört sig. Just då sprutade en jetstråle ut under farkosten och samtidigt hördes ett säreget pulserande, "vinande" ljud. Ljusen runt farkosten roterade snabbare och det verkade finnas ett samband mellan ljudet och rotationshastigheten, eftersom rotationen ökade när ljudet började. Ljudet liknar det som uppstår när man svänger en slunga.

Slutligen gav sig föremålet av på samma höjd i nordostlig riktning, medan "cockpiten" roterade motsols. Ufot passerade över floden Po steniga strand och fortsatte i riktning mot Valenza- Milano.

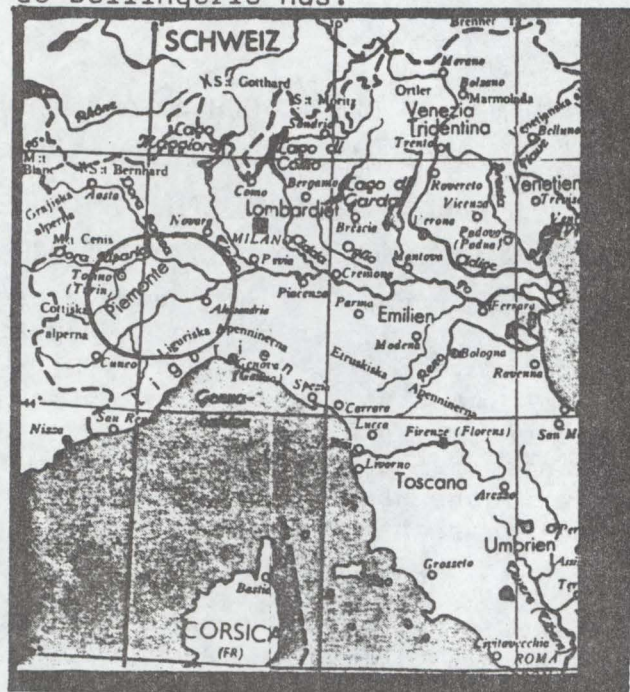
CARLA FLYDDE I PANIK IN I HUSET

När Ufot startade jetstrålarna för att ge sig av och det vinande ljudet hördes, rusade Carla i panik in i huset, medan Mauro blev stående kvar på samma plats. Han minns att han "hölls kvar vid bilen av en plötslig stormvind."

Mauro Bellingeri är fabrikör i mindre skala. Han har genomsnittlig utbildning han är artig, väluppfostrad och ganska blyg. Han har inga syn- eller hörsel-fel och verkar vara en vederhäftig individ. Carla Bellingeri är hemmafru och visar karaktärsdrag liknande sin mans. Hon var den som upplevde observationen som mest skrämmande och kunde inte somna natten efter händelsen.

Platsen för denna UFO-incident ligger i Piemonte, 5 mil från Alessandria. Det är ett jordbruks- och industriområde. I Casale Monferrato, distriktet i närheten av Santa Maria del Tempio, finns militära förläggningar. 3 mil

från Casale ligger flygbasen vid Mortara, som hösten 1973 var inblandad i en uppmärksamrad radarobservation av ett UFO. Mortara ligger i linje med den riktning Ufot tog när det lämnade Bellingeris hus.

FLERA VITTNEN

Ufot sågs också av bl.a. amatörastronomen Enrico Giaroli och Mauros svägerska som bor i samma hus som huvudvittnena, sade att hon hört ljudet men inte sett föremålet. En av hennes söner, tre år, hade tittat ut genom fönstret vid tiotiden på kvällen, men sprang plötsligt därifrån och ropade: "Trollet, trollet."

Paret Bellinger fick inga fysiska eller psykiska men av sin UFO-observation, utom att man hade svårt att sova natten när det hände. Carla blev skrämmd av det intensiva ljudet när Ufot gav sig iväg, men upplevde inte i övrigt händelsen som skrämmande.

En av familjens hundar, som normalt reagerar kraftigt för jetplan som passerar i närheten, visad inga tecken på nervositet under observationen.

Man vet inte exakt hur lång tid observationen varade, men Mauro Bellinger estimerade under intervjuen tiden till två eller tre minuter.

Platsen undersöktes med geigermätare men ingen onormal aktivitet uppmättes.

Mauro Bellinger kommenterade med anledning av observationen: "Jag förstår inte vad det var. Det var absolut en diskusform, men jag vet inte vem som

kan ha tillverkat den. Om jag känt till lite mera om ämnet (Ufo) hade jag gått in i huset och hämtat kameran. Som det nu blev, tyckte jag det var bättre att stanna ute och titta."

Carla sade: "Jag vet inte vad jag skall säga. Det talas en hel del om det i byn, man jag vet inte vad man skall tro."

Först efter påtryckningar från sina arbetskamrater berättade Mauro Bellingeri för lokalpressen om händelsen. Nu säger han: "Om jag hade vetat innan vilka problem det skulle ställa till med (närgånga frågor, förlöjligande) hade jag garanterat hållit tyst."

Min åsikt som undersökare är att vittnena var mycket återhållsamma och konsekventa i sin redogörelse för observationen. De har inte försökt överdramatisera något. Ändå betraktar de händelsen som något betydelsefullt, inte för egen vinning utan vill berätta om den för andra i avsikt att få en förklaring på det skedda.

Dagarna efter observationen i Santa Maria del Tempio, rapporterades andra observationer i trakterna i närheten, men inte fullt så intressanta som Bellingeris

RADAROBSERVATIONEN I

MORTARA

En Ufo-våg drabbade Europa åren 1973-1974. Fallet Bellingeri inträffade alldeles i slutet av denna flap. Radarobservationen som nämns tidigare i artikeln och som inträffade vid Caselle-flygplatsen, hände i början av den europeiska UFO-vågen. Det var den 13 november, 1973, som ett Piper Navajo på väg upp på startbanan, mottog en varning från kontrolltornet, att ett okänt föremål befann sig 400 meter ovanför landningsbanan. Navajo-piloten beslöt sig för att ta en närmare titt på föremålet och fick då se hur det accelererade. Det lyste intensivt och utstrålade olikfärgade ljus som skiftade hela tiden. Det höll en mycket underlig kurs med "fantastiska laterala kursförändringar och plötsliga stora hopp fram och tillbaka."

Piloten gav upp jakten på Ufot, som gav sig iväg mot Genova med en hastighet av 900 kilometer i timmen. Det fanns fler vittnen. Piloter på två olika DC 9 tillhörande Alitalia, den ena på väg till Rom, den andra med kurs mot Paris, observerade också Ufot. Kommendören på Caselles militära flygplats såg föremålet och följde det även på radarskärmen.

Källa: Encountercases from Flying Saucer Review.

Övers.: Acke Svensson

NYA RON OM MACHU PICCHU

När professor Hiram Bingham upptäckte Inka ruinerna vid Machu Picchu 1911 gjordes ett misstag.

Man gjorde inga ansträngningar att undersöka den omgivande terrängen för att om möjligt finna fler fynd.

Men nyligen snubblade peruanska arkeologer över två förut okända städer vilka tillsammans till ytan är lika stora som Machu Picchu.

På ena området, Killapata (Ovan Månen), tyder terrasser och bevattningskanaler på att man sysslade med jordbruk där. Det andra området, Chaskapata (Ovan Stjärnorna), verkar ha varit ett sorts rituellt centrum med 30 gravkammare. Killapata ligger 8200 fot över havet och består av 50 stenterrasser med trappor, bevattnings- och dränerings-system. Där finns också en förvaringsbyggnad och en ceremoni kammare med mycket intressant innehåll.

Vilket syfte de två områdena hade för Machu Picchu vet man inte riktigt men Chaskapata kan ha varit ett andligt reningscentra.

Det kan nämligen ha varit så att Machu Picchu var en helig stad och inte ett fort som man förut trodde, och att man var tvungen att rena sig innan man fick komma in.

Arkeologerna planerar att öppna den sista graven nu i september.

Båda områdena är väl kamouflerade och har tydligen varit orörda i århundraden. Sakerligen kommer dessa ruiner att berätta sin del av historien om hur Inka folket levde och dog i de molntäckta bergen.

Fritt översatt ur Newsweek 4 juli 1983
av Jörgen Stenkvist

ANGÅENDE FÖREDRAGET 19 OKTOBER

Författaren Denis Lindbohm har på grund av personliga orsaker tvingats tacka nej, men ber att få återkomma.

Vi beklagar och hoppas Denis återkommer så snart som möjligt.

LERSÄTEREXPEDITIONEN 1983... ELLER "HISTORIEN OM HUR NÅGRA FÅ FRÖS FÖR MÅNGA".

Morgonen den 24 september kommer att gå till historien som den blåsiga, regniga och kallaste någonsin i Lersäter historien. Rökarna trotsade naturligtvis detta faktum men kom snart in huttrande och blöta som katter. Men vad gör vädret när man kan sitta ner med en varm kopp kaffe, te eller choklad och ha djupsinniga eller för all del lättsinniga diskussioner.

Lördagen började traditionsenligt med att vi halvdöda traskade ned till vår bäck för att borsta tänderna och tvätta oss i det iskalla vattnet. Vid halv nio tiden startade så den egentliga kursen för de drygt 60 församlade, däribland en engelska och ett gäng gemytliga norskar, med en kort introduktion och en redovisning av BUFORA's London konferans. Dagen som följde fick vi duvningar i misstolkningsfenomen, relativitets teorin, URD's nya datasystem för UFO-rapporter etc.

Naturligtvis serverades kaffe praktiskt taget varje timme plus bastant lunch, frukost och middag.

Efter en jobbig men intressant dag var det fritt fram för alla att göra vad dom ville klockan 20.00. Det var tjo, tjim och mycket annat, däribland vår Video-film, vanlig film och diskussioner i varje hörn allt medan dryckerna flödade från termosar och glas.

Utan att egentligen ha slutat började vi igen på söndagen med en härlig och synnerligen mättande frukost. Tyvärr kunde man inte njuta av den förrän efter ett litet tag. Scenen från frukost bordet kunde ha varit tagen från en uppsamlingsplats för katastrof drabbade och chockade människor.

Iden att med tändstickor och dylika hjälpmedel spjälka upp ögonlocken framfördes faktiskt som ett seriöst förslag. Under hela sista kursdagen visades bilder och fakta från Hessdalen i Norge, där man i perioder observerar otroliga mängder av UFO's. Faktum är att befolkningen har resignerat och UFO-rörelsen i Skandinavien försöker desperat få ihop pengar till en riktig undersökning.

När kursen avslutades vid 13.00 var det många som helst skulle vilja stanna ännu en vecka.

Lersäter har inom UFO-kretsar blivit en traditionell träffpunkt med oanade möjligheter att få nya impulser och att lära sig det här med att fråga ut vittnen dvs. man blir fältforskare.

Att vara fältforskare innebär att man har genomgått en av UFO-Sverige anordnad grundutbildning och att man hela tiden vidare utbildar sig i Lersäter (2gng/år). Från UFO-Center kom grüngölingen Magnus Nyborg, som nu bör ha repat sig (vi fick väcka honom ständigt), veteranen Jörgen Stenkvist, som efter 6-7 gng. aldrig tillfrisknar och Owe Lewitzki, som nu troligen lider av video-öga.

SEE YOU 84 ! Jörgen Stenkvist

Stackars Giovanni Cossio på Sicilien har fått problem -svåra sådana. Hans hustru Rosaria har tagit parets två barn och flttttat till okänd ort för att invänta sin nya kärlek vid namn Aglios. Kruxet är att när han kommer så blir det i sitt tefat från Merkurius.

Rosaria påstår att det är högre makter som bestämmer medan den bedragne maken menar att hon är helt galen. Nog har man väl hört om att de goda Italienarna är heta av sig men det här är ju löjligt.....

Med 5-meters teleskopet på Mount Palomar upptäcktes den 16 oktober förra året Halleys komet. Det meddelade Hale Observatories i Pasadena, Cal. I slutet av november 1985 kan man med en helt vanlig fältkikare se den i Oxens stjärnbild.

Det gäller att vara med runt 85/86 för när den nästa gång återvänder år 2061 kan somliga av oss av rent naturliga skäl icke delta i en kroppslig skepnad....

✱

UFO-observationer i Kina

Zhang Dengzhou tjänstgjorde som vakt-post i den kinesiska provinsen Gansu, när han fick se "en hel by inhöljd i blått. Jag tittade efter ljuskällan", rapporterar Zhang, "och såg ett platt, ovalformat föremål, guldgult i centrum och omgivet av ett djuporange moln. Efter två minuter ökade det farten och flög österut. Mörkret i området återställdes."

I Amerika skulle en sådan här berättelse inte ha väckt någon större uppståndelse bland tiotusentals andra UFO-observationer. Men eftersom Zhang var kines, blev hans berättelse speciell. I egenskap av medlem i den högt ansedda Folkets Befrielsearmé (PLA) ansågs han vara ytterst trovärdig. Trots detta vågade han inte, av rädsla för myndigheterna, nämna händelsen för någon, under åtminstone ett decennium.

Nyligen har fler PLA-medlemmar trätt fram och rapporterat UFO-observationer. Deras öppenhet har inspirerat andra: bönder, studerande, arbetare och t.o.m. vetenskapsmän. Allteftersom Kinas undertryckande kulturrevolution drar sig tillbaka och banar väg för större yttrandefrihet, verkar det som om tusentals människor ansluter sig till den nya 'kulten' i Kina med mängder av hänfödda UFO-vittnen.

Att dessa stjärntittande amatörer är seriösa, visas väl bäst i Kinas Journal för UFO-forskning. Många av dess rapporter kommer, i likhet med Zhangs, från 1960- och 70-talet, när prat om UFO:n ansågs vara "dekadent och borgerligt". Andra redogörelser är mer aktuella. Exempelvis rapporterade Wang Ting-yie, från provinsen Yunan, att ett gyllene cylinderformat föremål flög förbi hans kommun den 12 april 1981. Och den 21 december samma år, sa flygplatsarbetarna Wang Jian-jai och Han Feng-hsiang att de hade sett "en vit skiva svävande i luften" högt ovanför flygplatsen i Peking.

Dessa människor, och även andra, har börjat diskutera efterspaningar i officiella UFO-klubbar över hela landet. En av Kinas viktigaste grupper någonsin grundades nyligen i Xinjiang-provinsen för att analysera en störtflod av iakttagelser längs Gobi-öknen och gränsen mot Sovjet.

Inte desto mindre förblir UFO-forskning i Folkrepubliken en fritidssyssla, som endast novisen utövar. "Eliten vid universitetens astronomiavdelningar vägrar att hjälpa oss" klagar en UFO-entusiast som vill vara anonym. "De avfärdar varje diskussion om utomjordiskt liv som västerländsk verklighetsflykt, och de kan förklara så gott som alla UFO-observationer."

UFO-fenomenet kan ändå komma att accepteras mer allmänt i och med att de kinesiska ledarna fortsätter att uppmuntra fritt tänkande. Kineserna har ju, trots allt, alltid varit ett av världens mest 'himmelska' folk. De uppfann primitiv raketteknik, upptäckte himlakroppar och utvecklade t.o.m. en inflytelserik metod för astrologi. Med över en miljard människor som iakttar natthimlen, kan Kina och dess UFO-bevakare snart komma att ha mycket att berätta.

Tunga grundämnen

MED ODDSSEN 100 BILJONER MOT ETT, HAR EN GRUPP VÄSTTYSKA FYSIKER FRAMSTÄLLT DET TYNGSTA GRUNDÄMNET SOM ÄR KÄNT.

Under tio dagar lät fysiker vid Sällskapet för Tungjansforskning avfira en stråle av snabba järnatomer mot en tunn metallfolie av bismut. Deras mål? Grundämne 109 bestående av 109 protoner och 109 elektroner. För att framställa det, måste järn- och bismut-atomer sammansmälta, något som enligt beräkningar skulle inträffa vid en (1) av 100 biljoner kollisioner.

Hittills var det tyngsta kända grundämnet nummer 107. Grundämne 108 har ännu inte framställts.

Forskarna var nära att ge upp, när de fick bevittna tillblivelsen av en ensam atom av det nya grundämnet. Den existerade i endast fem tusendels sekund, men den fanns otvetydigt där.

Att finna en atom av grundämne 109 bland de miljoner atomer som frambringades av experimentet var "som att hitta en nål i en höstack", säger en fysiker. Grundämne 109 kommer förmodligen inte att få någon praktisk tillämpning, i motsats till det på konstgjord väg framställda grundämnet plutonium. Men med hjälp av tekniken som ledde till dess uppkomst kan man komma att producera andra, tyngre, mer stabila grundämnen med oanade användningsområden.

TIBET

AV ACKE SVENSSON

DEL 2.

ENLIGT DEN ÄLDSTA TÄNKBARA AV LEGENDER, TRODDE MAN I DET GAMLA TIBET, HÄRSTAMMAR TIBETANERNA FRÅN LHASERNA, SOM EN GÅNG I TIDERNAS BEGYNNELSE NEDSTEG I SINA FLYGANDE FARKOSTER FRÅN HIMLEN OCH PÅ EN Ö I CENTRALASIATISKA HAVET UPPFÖRDE SIN JORDISKA HEMSTAD LHASA

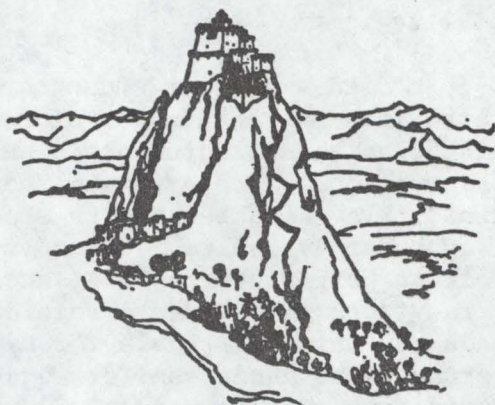
Det skedde på den tiden när Månen ännu inte var synlig i skyn, när jättarna fortfarande levde - i den s.k. guldåldern som präglades av universell fred, vilken upprätthölls av visa lärare från andra planeter.

Plötsligt flammade eldarna upp. Dageldarna och natteldarna. Lhaserna (luftens andar) och Lhamayinerna (från underjorden) nedslog nedslog alla två- och fyrehövdade, bekämpade alla gudamän, män med hundhuvuden och fiskkroppar. Eldarna torkade ut vattnen.

Den tibetanska historien blandar sig på ett oskiljaktigt sätt med myten. Det berättas att innan Himalaya fanns, var Tibet ett slättland, frodigt och omgivet av hav. Det befolkades av flyktingar från den sjunkna kontinenten Mu, solens rike. Eld och översvämningar härjade Centralasien, guldtidens civilisation förintades och de få som överlevde katastroferna, fann att deras land förflyttats till en plats omgiven av berg.

Det här handlar alltså om legender som sträcker sig tusentals, ja kanske miljoner år tillbaka i tiden. Fantastiska berättelser kan det tyckas, men faktum kvarstår, att någonstans ifrån kommer de från början - någon, eller sannolikare några måste någon gång ha haft en tillräckligt livlig fantasi för att hitta på berättelser, som dessutom, och det är det mest fantastiska i sammanhanget,

återfinns nästan identiska på andra kontinenter och i otaliga folkliga legender från hela världen. Bland vissa sydamerikanske indianfolk berättas om tiden före Månens tillblivelse och även antydningar om hur Aterna reser sig till den mäktiga bergskedja den i dag är.

TIBETANEN INFÖR DÖDEN

Ja, varifrån, frågar man sig, kommer egentligen alla dessa tydligen över hela jorden likartade legender?

Från denna lilla utvikning bland myter och legender, återgår vi till vad denna artikel i själva verket var avsedd att handla om: nämligen, vad som berättades om detta nästan helt okända land av de första europeiska besökarna, som med något enstaka undantag inte nådde Tibet förrän i mitten och slutet av 1800-talet. Och de berättelser som vi serveras av dessa besökare är nog så fascinerande och exotiska.

Alexandra David-Neel berättar om hur hon av en händelse råkade bevittna hur en lama driver ut en döendes själ ur hans kropp.

Jag var en dag på återväg från en vandring genom skogen, då jag hörde ett kort, skarpt skrik; det påminde inte om något djurläte som jag kände till.

Några minuter senare upprepades samma skrik två gånger. Plötsligt fick jag syn på en koja, som tidigare varit skymd för mig av en sänka i marken. Jag lade mig raklång bakom en buske och kunde på så sätt iakttaga vad som försigick utan att själv bli sedd.

Två munkar sutto på marken under träden med ögonen sänkta som i meditation.

- Hik! utropade den ene med en egendomlig huvudklang.

- Hik! upprepade den andre efter några ögonblick.

Så fortsatte de utan att tala eller röra sig med långa mellanrum mellan skriken. Jag lade märke till, att de utstötte dessa rop med en kraftansträngning, som om de kommit ur djupen av deras inre. När jag legat och sett på dem en god stund såg jag den ene trycka handen mot bröstet med ett uttryck av smärta. Han vände huvudet och spottade ut en tunn blodstråle.

Författarinnan får senare förklaringen av denna händelse av sin tibetanske följeslagare. Skriket hon hört, är det ritualenliga rop, som den officierande lamman utstöter för en nyligen avliden för att befria hans själ och driva ut den ur kroppen genom en öppning i kraniet, som detta magiska ljud åstadkommer på den dödes hjässa. För att uttala detta "Hik" med det tonfall och den andliga styrka som erfordras, kräves lång och ihärdig övning, som ibland leder till att eleven dödar sig själv.

När eleven nått målet och således uttalar ordet med rätt betoning, är beviset på detta att han då kan få ett halmstrå att stå upprätt på sin hjässa, så länge han önskar. I själva verket åstadkommer det rätta uttalet av "Hik!" ett litet hål i huvudskålen och i detta hål isättes halmstrået. På en död blir hålet mycket större, ibland så stort att man kan sticka in lillfingret i det.

SJÄLENS RESA

Sedan själen frigjorts från kroppen bör-

jar den en egendomlig färd. Somliga tibetaner menar att själen omedelbart efter sin frigörelse får ett intryck flyktigt som blixten, av den högsta sanningen. Om den förmår hålla kvar detta intryck befrias den för alltid från den eviga rundan av pånyttfödelse, dödsfall, pånyttfödelse osv.

De flesta själarbländas emellertid av denna plötsliga klarsynthet och ryggas tillbaka till sina falska föreställningar, sin förkärlek för den individuella tillvaron, till "jaget".

En oinvigd som ingår i den andra världen i omedvetet tillstånd, har inte omedelbart situationen klart för sig när han återfår medvetandet och försöker under flera dagar tala med vänner och bekanta och förvånar sig över att ingen hör honom eller tycks märka hans närvaro.

Det som här berättas av David-Neel om tibetanernas uppfattning av individens medvetande, överensstämmer i många avseenden på ett slående sätt med dagens moderna medvetandeforskning. I sanning är det så, att den moderna forskningen alltmer når resultat som liknar det man känt till sedan kanske tusentals år i det avlägsna bergslandet Tibet.

VAD DELOGS BERÄTTAR

Astralvandringar, d.v.s det förhållandet att den s.k. astralkroppen lämnar den materiella kroppen och ger sig ut på egna utflykter, är ett mycket känt begrepp bland tibetanerna.

Dessa "utanför-kroppen-upplevelser", som de oftast benämnes i väst, kan ske antingen helt plötsligt och utan den utsattes medvetna medverkan, eller

efter omfattande övningar helt efter egen önskan. Avskiljandet från materiakroppen är dock inte fullständigt. Kvar finns en förbindelselänk, som kvarstrår kortare eller längre tid t.o.m. efter döden.

I Tibet träffar man ibland människor, som under längre eller kortare tid varit skendöda och som sedan kan beskriva olika platser, som de säga sig ha besökt. Somliga ha inskränkt sig till länder bebodda av människor, men andra förtälja om färder i paradiset, skärselden eller Bardo, den mellanregion, där själen irrar efter döden i väntan på återfödelsen.

Dessa underliga resenärer kallas Delogs, vilket betyder återkommen från den andra världen.

Även om dessa Delogs berättelser skilja sig med avseende på de platser de besökt och händelserna under färden, överensstämmer de vanligen däri, att de beskriva den skendödes intryck som tämligen angenäma.

Detta referat ur boken "Magiker och Mystiker i Tibet" från 1920-talet behandlar vad vi i dagligt tal kallar "Näradöden-upplevelser", ett fenomen som inte aktualiserats i den västerländska forskningen förrän under de senaste tio åren. Men åter igen kan vi konstatera: likheterna mellan den gamla tibetanska kunskapen och den moderna forskningen är uppenbara. Svenska och andra västerländska delogs lämnar erfarenheter av skendöden som sina bröder i Tibet.

ATT SE IN I FRAMTIDEN

Ett annat av de fenomen som de första europeiska besökarna i "Snöns land" kom i kontakt med var tibetanernas tilltro till vissa lamors förmåga att skåda in i vad som komma skall. Alexandra David-Neel berättar om två tillfällen under sin vistelser i landet, när hon fick uppleva förutsägelser som slog in.

Vid det första tillfället fällde det en

förnäm tibetanska man, som tillfrågar en lama om han bör gifta sig med en viss birmansk furstinna.

- Är det en allvarlig fråga, frågade laman.

- Av största vikt, svarade den förnämde mannen...

Laman slöt ögonen och bleknade hastigt; hela kroppen blev stel. Jag (författarinnan) trodde att han blev illamående och ville gå fram till honom, men fursten, som också iakttagit honom, höll

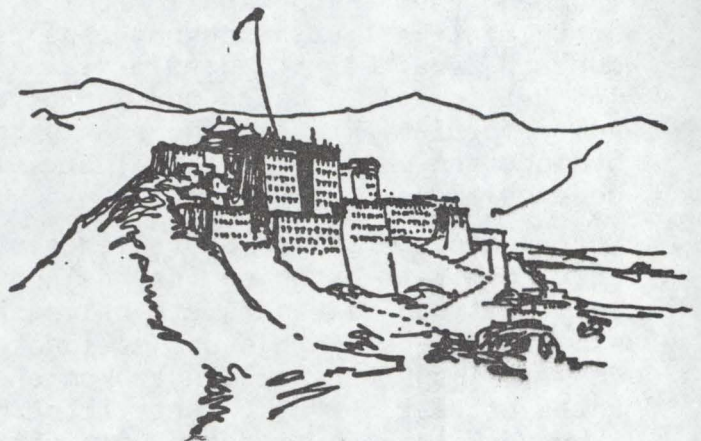
mig tillbaka och viskade: "Rör er inte. Laman faller ofta helt plötsligt i trans. Då får man inte väcka honom."

Så småningom förändrades lamans uppsyn; hans ansikte blev rynkigt och antog ett uttryck, som jag aldrig förr sett hos honom. Han öppnade ögonen... Det vi såg var icke laman av Daling, utan en annan man, som vi icke kände. Han rörde läpparna med ansträngning och sade med en röst som var helt olik hans egen:

- Var inte orolig. Den frågan blir aldrig aktuell för er.

Det visar sig senare, att det tilltänkta bröllopet inte blir av helt enkelt därför att fursten avlider olyckligt, inann tiden för bröllopet.

Vid ett annat tillfälle möts författarinnans vandringssällskap av en mottagningskommitte, som enligt författarinnan inte i förväg kan ha haft någon kännedom om att sällskapet var i antågande.

TELEPATI

Att kommunicera enbart med hjälp av tankar, är ett känt och allmänt

accepterat fenomen i Tibet. Förmågan till denna form av kommunikation tränas medvetet av vissa lärare i mystik.

Somliga komtemplativa eremiter sägs kunna uppfatta budskap från sin andlige ledare utan att ha tränat telepati systematiskt. Ett mindre antal mystiker påstås ha utan yttre påverkan fått förmåga att utsända meddelanden.

- För min del är jag säker om att jag mottagit telepatiska budskap från lamor med vilka jag varit i förbindelse..
menar A.David Neel.

AUM-ANDNINGEN

Aum- eller OM- Andningen är en andningsteknik, som användes av de tibetanska lamorna för att försätta sig i olika medvetandetillstånd. Målet är att nedbringa antalet andningar per minut, inte tillfälligt utan som en vanesak. Detta kräver lång tids övning och stort tålmod för att ge det avsedda resultatet.

Den normala andningsfrekvensen per minut anses vara 9 och vid...

7,5 andningar per minut kommer man i ett hänryckningstillstånd, som är första graden.

Vid 6 andningar kan man skåda in i framtiden.

Vid 5,25 får man ett "himmelskt öga" och kan se på avstånd.

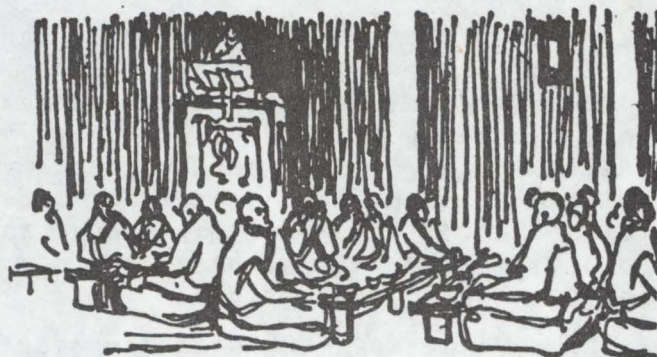
Vid 4,5 ges har man möjlighet att ge sig ut på interplanetariska färder.

Vid 2,25 rör man över välstånd vid minsta vink.

Vid 1,5 ser man in i andra himlar och

Vid 0,75 är den fromme bliven en "kevande Gud", som är det högsta tillståndet som kan nås, då ingenting längre är omöjligt.

Om Jesus, som vi berörde i första delen av denna artikelserie om Tibet, under sina försvunna år bl.a. befann sig i Tibet, ör det alltså möjligt att han vid återkomsten till Israel behärskade det yttersta tillståndet av AUM-andningen och alltså av tibetanerna betraktades som "en levande Gud".

SHAMBALLAH

En av de legender, som tycks fascinera västerlänningar allra mest, handlar om det himmelska landet, undangömt bland den otillgängliga bergstopparna i Himalaya - Shangrila eller med ett riktigare namn Shamballah.

Den ryske konstnären och forskningsresanden Nicholas Roerich utforskade under fem år områden i Himalaya, Tibet bl.a.

I boken Schamballah (1930) berättar Roerich om sina upplevelser i Tibet. Där förekommer ett samtal med en hög tibetansk lama.

- Lama, berätta för mig om Shamballah, sade Roerich.

- Men ni västerlänningar vet ingenting om Shamballah, svarade laman. Ni önskar inte vet något alls utan frågar förmodligen av ren nyfikenhet, därför uttalar ni det heliga ordet förgäves.

- lama, jag frågar inte om Shamballah utan syfte. Överallt känner folk till denna mäktiga symbol under olika namn.

.. Csoma de Körös hörde talas om Shamballah under sina långvariga besök i olika buddhistkloster. Grüwendel över-satte den berömda Tashi Lamas bok Pal-den-ye-she, om "vägen till Shamballah", vi förnimmer att en stor sanning är dold under dessa symboler..

- Lama, jag har hört talas om existensen av denna obeskrivliga plats - ett jordiskt Shamballah. Man har sagt mig att några höga lamor har besökt Shamballah. Jag känner till Vuryat Lama och hur han fördes genom en trång, hemlig korridor... jag vet att det existerar ett verkligt Shamballah på jorden. Vi vet båda att det himmelska Shamballah och det jordiska är sammanlänkade...

- Han är där i Shamballah, sade de äldre laman.

- Vakande, outröttlig. Med sin magiska spegel kan han tona in sig på alla händelser på vår planet. Han är Rigden-jyepo och hans makt är sådan att avstånd

inte existerar för honom. Han är känd för att bringa omedelbar hjälp till dem han anser värdiga. Hans rikedomar är där för att hjälpa de behövande. Han är så mäktig att han kan förändra människors karma.

- Oräkneliga är invånarna i det underbara landet. Där finns många nya krafter och verksamheter, som håller på att förberedas för oss på jorden.

- Lama, sade Roerich, vedantan säger att en ny energi snart skall ges åt mänskligheten.

- Det finns många saker som är förutbestämda... vi har hört talas om denna nya energi. Vi har hört talas om de flygande stålfåglarna. Vi har hört talas om invånarna på avlägsna stjärnor.

I sammanhanget berättar också Roerich för laman om något som vi skulle beteckna som en typisk UFO-observation han gjort under sina vandringar bland bergen.

Vad det rör sig om för ny typ av energi, som på detta sätt diskuterades under slutet av 20-talet någonstans i Tibet, behöver vi ju inte fundera någon längre stund på. I det fallet är det väl bara processen som är kluven.

Roerich berör ytterligare en intressant sak i sin bok vi citerar:

- Finns det dolda hemliga tunnlar under Potala-palatset? Kan ni säga mig om det finns en underjordisk sjö under ett av dessa tempel?

- Ni känner till så många saker, att jag undrar om ni inte har kommit från Lhasa, anmärkte laman.

- Om ni har sett den underjordiska sjön då är ni antingen en mycket stor lama eller en tjänare som har utsetts att leda heliga män dit i fackelsken.

VAD ÄR SANNING ?

Vad är myter, legender, vad är sanning v allt det i hört berättas av besökare i Tibet? Svaren på detta saknas fortfarande och kanske har kinerernas inflytande på Tibet utplånat alla möjligheter till forskningar på området.

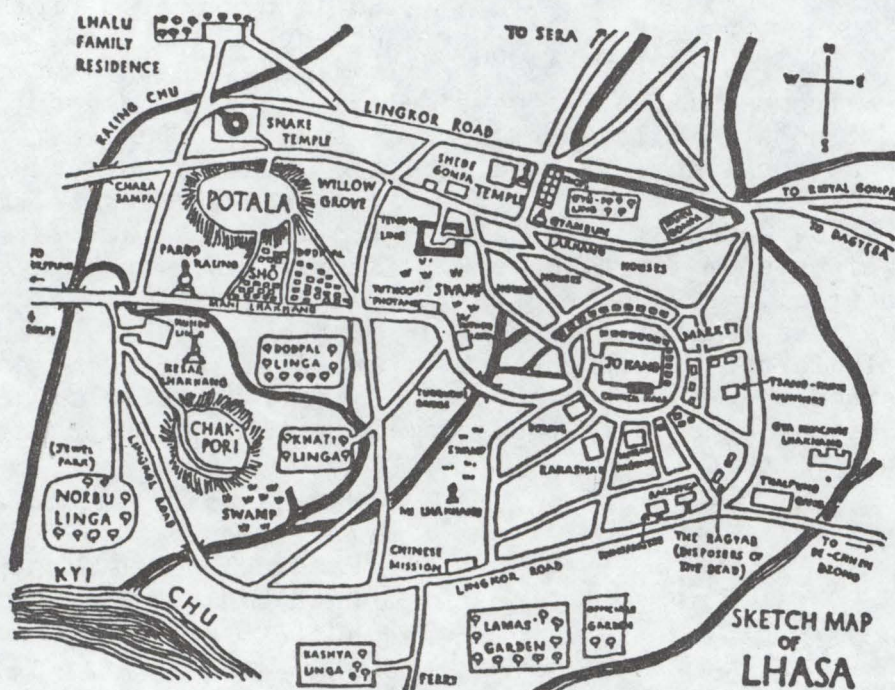
Ska vi tro Marco Polo, Huc, Roerich, Milarepa, Hedin, Alexandra David Neel, Spaulding m.fl. på deras ord. Ja, när det gäller mindre kontrversuella spörsmål skulle det inte råda någon tvekan. Då tror vi på dem. Varför tvekar vi då i det här sammanhanget? Det de berättar för oss verkar alltför fantastiskt för oss, helt enkelt, och berör saker som vi känner alltför lite till. Vi är förmodligen inte mogna i västerlandet för denna typ av kunskap.

Det som har berörts i dessa korta artiklar om Tibet är endast fragment av fragment av allt det som dokumenterats om Tibet.

Slutligen kan vi berätta att även i vårt land finns en lite skara anhängare av den tibetanska buddismen. I en röd stuga utanför Fellingsbro utbildar sig ett antal elever till lamor i enlighet med den tibetanska traditionen.

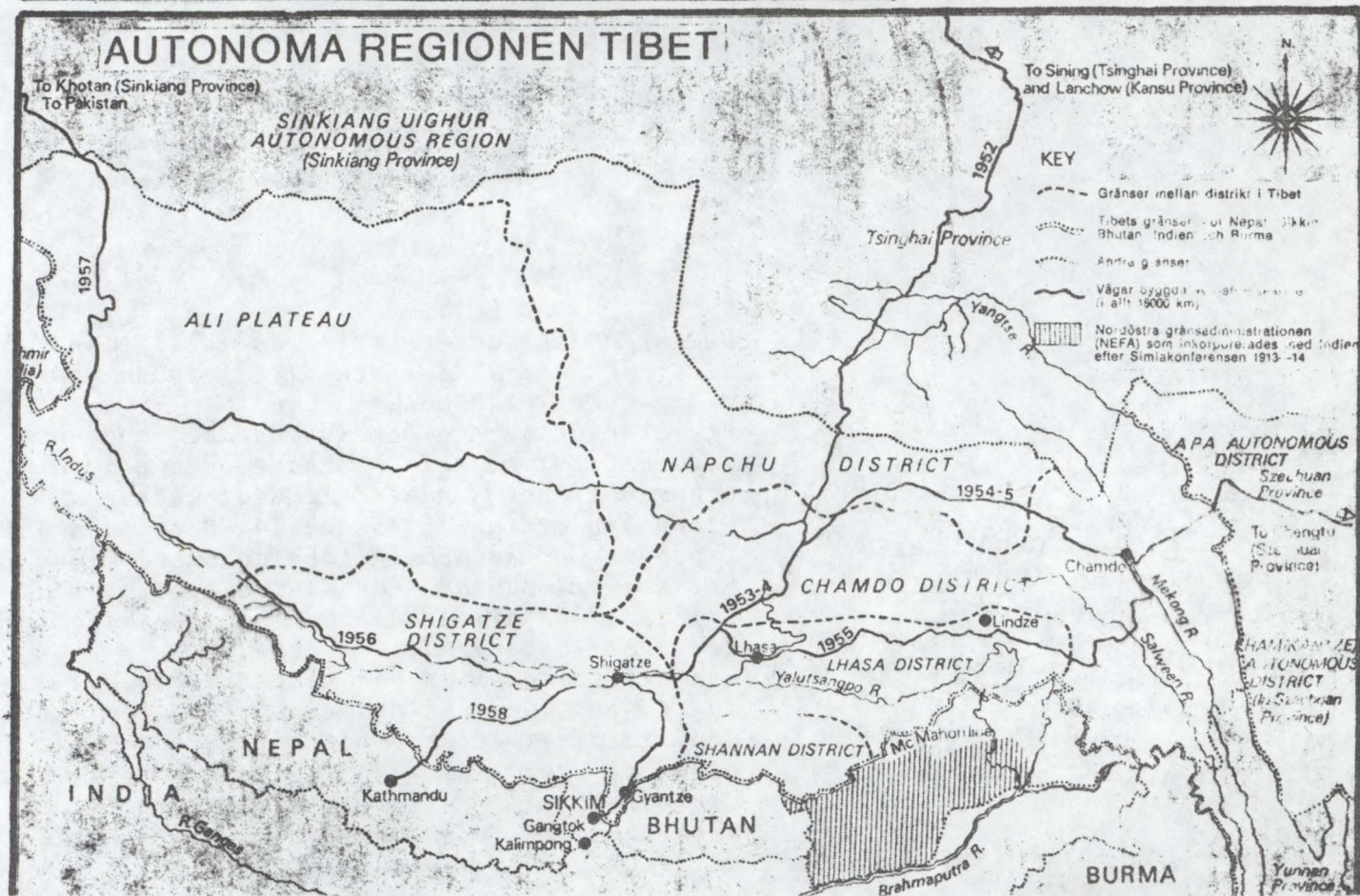
Acke Svensson

Källor: "Mystiker och Magiker i Tibet" av Alexandra David Neel, "Gods and Spacemen Throughout History" av W. Raymond Drake, "Tibet" av Giuseppe Tucci, "Transhimalaya" av Sven Hedin, Marco Polos resor, "Sju dagar på

Cheopspyramidens topp" och "Forntida teknik" av Henry Kjellsson, Nerikes Allehanda från 18 juni, 1983, Arcanum maj 1982, "Milarepa" biografi om Tibets mest kände Yogi, "Gods and Spacemen in Ancient East" av Raymod Drake m.fl.

Lama-munkar i Drepung – tidigare Tibets och kanske världens största kloster.

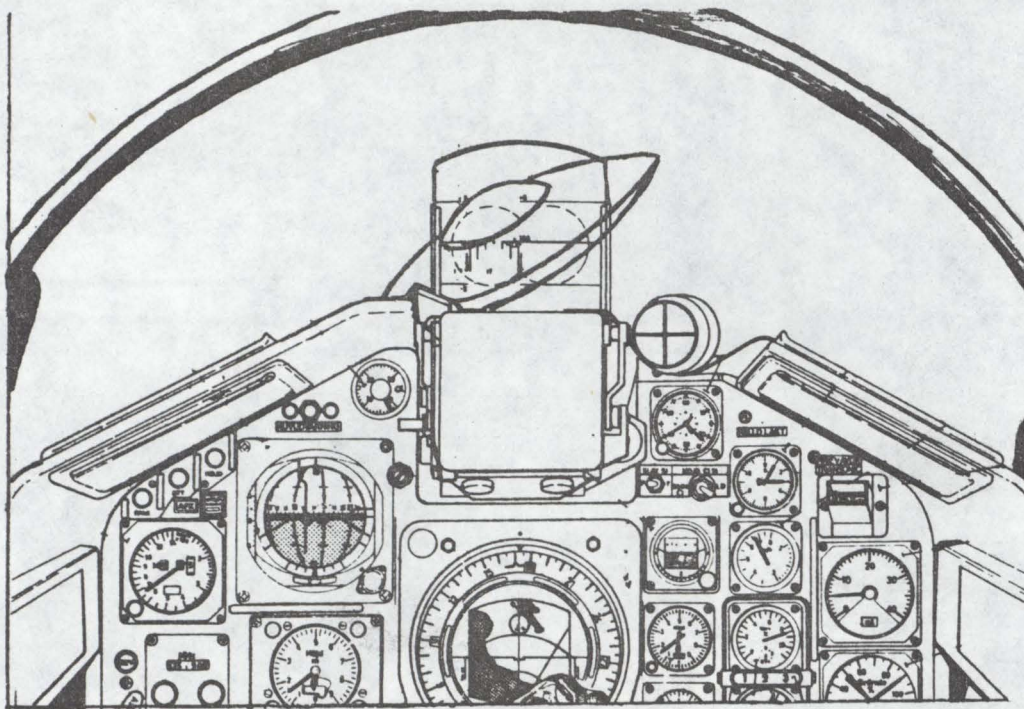
Varje år kränks svenskt luftrum av ett stort antal sk.flygföretag. Det rör sig om spaningsplan från både NATO och Warszawa pakten, som på detta sätt bedriver spaning och testar den svenska beredskapen. När ett okänt flygande objekt kommer inom radarans räckvidd vid våra radarstationer utgår larm till den bas som har incidentberedskap. Man vet ganska säkert vilket sorts flygplan det kan röra sig om men ibland bryts kanske det traditionella mönstret och objektet är då icke identifierat dvs. ett UFO.

De svenska jaktpiloternas uppgift är att identifiera och avvisa det främmande flygplanet men ibland hinner man kanske inte med..

Det strategiska amerikanska SR-71 Blackbird flyger ifrån alla andra plan på denna planet men kanske är det inte bara Blackbirds man har att jaga utan även andra, oidentifierade objekt?

I den här artikelserien ska vi ta en titt på några fall där stridsplan konfronterats med UFO:s.

✂

DOGFIGHT

DEL I

Det hela startade en helt vanlig eftermiddag den 7 januari 1948 i den lilla staden Maysville i Kentucky, USA.

Flera invånare såg och förundrades över hur ett mystiskt objekt passerade över staden och man ringde genast till statspolisen. Någon gång mellan 13.15 och 14.00 får den närliggande Godman AFB (Air Force Base) vid Ft. Knox ett samtal från den polisbil som utskickats för att undersöka rapporterna om det mystiska föremålet i skyn.

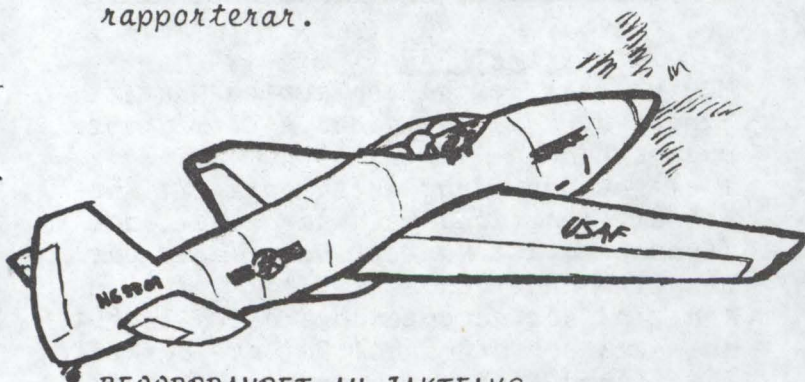
Man vill veta om de har någonting uppe i luften som kunde ha dragit på sig allmänhetens uppmärksamhet eller om de åtminstone kunde se något de också.

Man svarar att man inte har något speciellt uppe och även Wright-Patterson AFB lämnade ett negativt besked angående föremålet.

LOUISVILLE, Ky.
JAN. 8 (AP)
SEVERAL AREAS OF KENTUCKY AND ADJ.
WERE EXCITED TODAY OVER REPORTS OF
SAUCER " WICH LED TO THE DEATH OF A
GUARD FLIER AND FRUITLESS CHASES BY
OTHER PILOTS.
THE NATIONAL GUARD HEADQUARTERS AT
SAID CAPT. THOMAS F. MANTELL, JR., 25
WAS KILLED WHILE CHASING WHAT WAS
A " FLYING SAUCER " NEAR FRANKL

Polisen fick nöja sig med detta men sedan kom allt fler rapporter från vittnen på olika platser. Vittnesbeskrivningarna av föremålet varierade med tanke på olika höjder, vinklar, syn, avstånd m.m. men polisen förundrades av samstämmheten snarare än över det stora antalet rapporter. Man talade om flera beskrivningar som tex. "glasstopp", "runt och vitt", "1/4 av fullmånen" etc.

Många vittnen från bla. Owensboro och Irvington i nordvästra Kentucky sade sig ha sett ett "cirkulärt, ungefär 70-90 meter i diameter stort objekt, som fortsatte i västlig riktning." Intressant är att ett av vittnena sade att det var stort och var silverfärgat eller metalliskt vilket Mantell sedan rapporterar.

BEORDRANDET AV JAKTFLYG

Svaret på personalens bekymmer kom påpassligt nog i form av fyra P-51 Mustang plan från National Gardet. Man bestämmer sig för att ta kontakt med gruppens ledare på radio och kapten Thomas F. Mantell svarar:

"- ROGER, GODMAN TORNET. DET HÄR ÄR NG 3869's GRUPPCHEF... ÖVER..

"- NG 3869 FRÅN GODMAN... VI HAR ETT OBJEKT HÄR SÖDER OM GODMAN, SOM VI INTE KAN IDENTIFIERA... VI SKULLE VILJA VETA OM NI HAR NOG MED BRÄNSLE FÖR IDENTIFIERING OCH OM NI KUNDE TA EN TITT ÅT OSS ?..", sade överste Hix.

Mantell, som nu närmar sig från söder med de mycket snabba propellerplanen svarar lugnt på den vänligt givna ordern:

"- ROGER. JAG HAR BRÄNSLET OCH SKA TA EN TITT ÅT ER OM NI GER MIG DEN KORREKTA KURSEN.."

Ett av planen visar sig ha för lite bränsle och beordras dra sig ur för att återgå till destinationsorten, Standiford Field.

Man hade ännu ej visuell kontakt med målet och ledades därför från marken.

Snart kunde man se det och med vrålade motorer började planen klättra till cirka 3000 meter.

"- GODMAN TORNET. DET HÄR ÄR GRUPPCHEF NG3869 CAPT. MANTELL... OBJEKTET FÄRDAS MED HALVA MIN FART OCH DIREKT FRAMFÖR OCH OVAN MIG.....

..JAG NÄRMAR MIG NU FÖR ATT TA EN GOD TITT".

Efter en liten stund rapporterar han:

"- DET ÄR DIREKT FRAMFÖR MIG OCH RÖR SIG FORTFARANDE MED UNGEFÄR HALVA MIN FART.. ...SAKEN SER METTALISK UT OCH AV OERHÖRD STORLEK.."

Vid det här laget har de båda andra jaktplanen nått 4500 meter och har dålig kontakt med Mantell, som fortsätter att klättra. En av dem utbrister:

"- VAD I HELVETE ÄR DET VI TITTAR EFTER ?"

Polisen såg sig nu nödgad att återigen ta kontakt med Godman AFB angående det föremål som setts av massor av människor på olika platser oberoende av varandra. Man hade fått ett kraftigt mönster som man inte kunde ignorera.

MILITÄR BEKRÄFTELSE

En dryg halvtimme efter det allra första samtalet iakktog assisterande tornoperatören det gäckande föremålet. Konstigt nog glömde han att varsko någon i tornet om sin upptäckt under ett flertal minuter.

Till slut uppmärksammar han tornchefen på föremålet och tillsammans kan de efter ett tag konstatera att det inte kan röra sig om en ballong, ett plan eller dylikt. Annan personal och underrättelse officerare tillkallas och med de 6x50 kikare, som fanns i tornet, kan man fastslå att det definitivt är omöjligt att identifiera.

Enligt den officiella rapporten ägnade man hela 45 minuter (??) åt att uppskatta höjd m.m. för att kunna vidta åtgärder. För baschefen Guy F. Hix och hans verkställande officer överste löjtnanten Garrison Wood var situationen i högsta grad unik och synnerligen besvärlig....

DÖDLIG JAKT

Mantell är helt uppe i jakten på UFO:t och rapporterar upphetsat:

"- DET STIGER NU FRAMÅT LIKA FÖRT SOM JAG....DET ÄR 580 KM/H.JAG STIGER TILL 6100 METER OCH OM JAG INTE KOMMER NÄRMRE AVBRYTER JAG JAKTEN..."

Det är dom sista orden man hör från Thomas Mantell.

BEKRÄFTELSE

Eftersom inget av planen hade utrustning för syrgas ombord, gav de andra två planen upp vid 4500 meter och återvände för en bränslepåfyllning och utrustades med syrgas. Klockan visar 15.15 och tornet har förlorat kontakten med både Mantell och UFO:t.

Strax därefter meddelar ett telefonsamtal att Mantells kraschade plan hade hittats. När man kom till platsen fann man Mantells sönderslitna kropp bland vrakresterna, som var utspridda över ett flera kilometer stort område.

UTREDNING

Enligt utredningen förlorade Mantell medvetandet på den höga höjden pga. syrebrist. När det stigande Mustang-planet med den medvetlösse Mantell förlorade motorkraft, planade det ut för att sedan vända nosen nedåt i en hård spiralform.

Den totalt okontrollerade störtningen fick till följd att planet desintegrerades.

Att Mantell inte lär ha återfått medvetandet stöds av att huvlåset var på plats.

Några försök att överge planet hade alltså inte gjorts och utredningen fastslog att "UFO:t inte på något som helst sätt var ansvarigt för denna olycka.

NYA INCIDENTER

Samma dag, drygt två timmar senare, rapporterar Godman att man återigen ser ett stort ljus på ungefär samma position som förut. Ett flertal observatörer vid Lockbourne AFB, Ohio, rapporterar också om ett objekt.

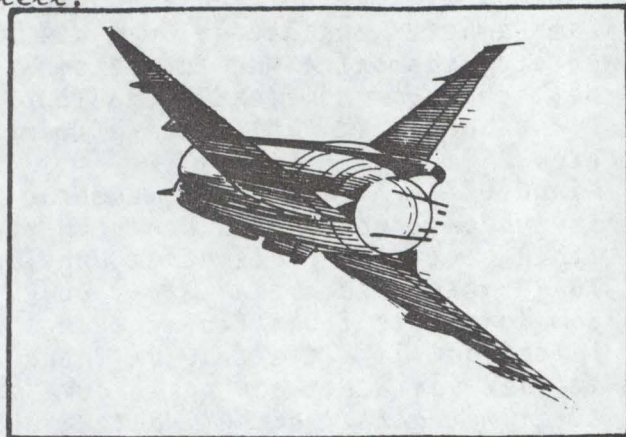
Det beskrevs som runt eller ovalt flygande snabbare än 800 km/h.

Observationen ska ha varat ganska länge och objektet glödde i vitt till gult.

Det ljudlösa objektet efterlämnade en stor flamma som var fem gånger dess egen längd.

Även St. Louis rapporterade om ett starkt ljus över fältet och Scott tornet bekräftade.

Luftförsvarskommandot sade sig ha plottat objektet på en VästSydVästlig kurs med en fart av 400 km/h.

FÖRKLARINGAR

Men vad var det då som kapten Mantell jagade den där ödesdigra eftermiddagen över Kentucky 1948?

I ett av vad många anser vara ett försök att mörklägga hela händelsen, sade flygvapnet att Mantell hade jagat vår planet-granne Venus.

Konstigt nog accepterades detta snabbt av press och allmänhet. Det dröjde heller inte länge förrän den teorin utsattes för undersökning och rätteligen ströks. Senare kom en lika "smart" teori om att han hade förföljt en reflex i sin egen plexiglas huv.

Detta avfärdades dock av att den i så fall ytterst välmanövrerade reflexen även syntes från marken. Alla nere på backen går väl inte omkring och bär på huvar av plexiglas.

Somliga menade att det kunde röra sig om en av flottans Sky Hook ballonger. Enligt "Project Saucer" från Wright Field, April 1949 är fallet Thomas F. Mantell klassificerat som oidentifierat.

FAKTA

UFO EXIST! av Paris Flammonde
UFO:S-PAST, PRESENT & FUTURE av
Robert Emenegger
PROJECT SAUCER av Air Material -
Command, Wright Field, 27 April 1949

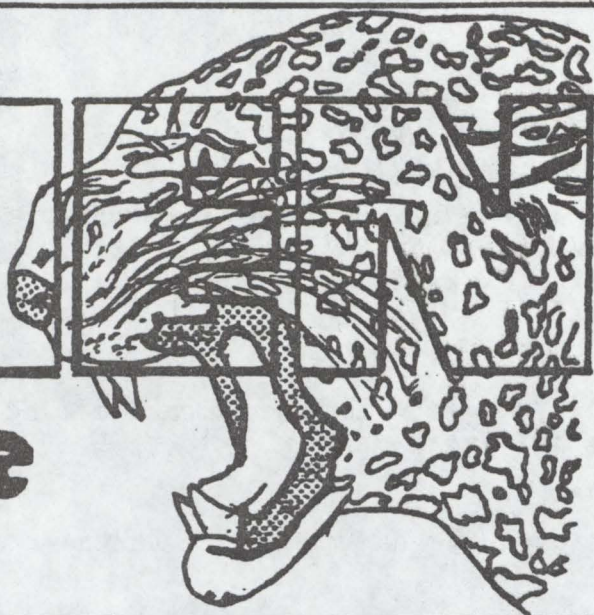
FÖRENINGSLÖGNER I MARGINALEN: *-Jag trodde aldrig ni skulle komma, sa Mats Carlsson när han fick på sig sina nya glasögon.

* -Kattmänniskor är det häftigaste jag vet, sa Jörgen Stenkvist, satte upp en bild på Nastassia Kinski.

* -Äntligen en planet med civiliserade individer, sa Ufonauten, bara förorenade insjöar överallt.

ALIEN

guide

HÉY, YOU THERE !

I`VE HEARD YOU DON`T LIKE ALIEN GUIDE, AM I RIGHT ?
WELL....I`VE HAD IT WITH YOUR SNIVELLING OVER MY WORK SO JUST GET THE
H-L OUT OF THESE PAGES.....

MEN OM DU TILLHÖR DEN DÄR HÄRLIGT GEMVTLIGA KRETSEN SOM TYCKER OM ATT
BLÄDDRA LITE I ALIEN GUIDE OCH ATT LÄSA SF I ALLMÄNHET ,SÅ SKA DU KÄNNA
DIG HJÄRTLIGT VÄLKOMMEN.

TYVÄRR MÅSTE JAG MEDDELA ATT JAG DENNA GÅNG INTE LYCKATS FÅ TAG I MATERIAL
TILL EN ARTIKEL OM CAT PEOPLE MEN MIN BREVKAMPANJ I USA KAN GE RESULTAT.
FÖRÖVRIGT SKA VI TA EN TITT PÅ EN DEL NYA FILMER FRÅN DET STÖRA LANDET I
VÄSTER FÖR VI LÄR VÄL NÄPPELIGEN FÅ SE NÅGON SF PRODUKTION FRÅN SF.

NÄR NI LÄSER DETTA HAR REDAN STAR WARS III HAFT SIN PREMIÄR I SVERIGE OCH
DEN KAN VI DÄRFÖR RECENSERA FÖRST I NÄSTA NUMMER SOM DÅ BLIR ETT SPECIAL
NUMMER OM JUST SAGAN STJÄRNBORNAS KRIG.DETTA NATURLIGTVIS FÖRUTSATT ATT JAG
INTE LYCKAS FÅ NÅGOT OM CAT PEOPLE FRÅN USA.

ÄN EN GÅNG HAR SÅ HÜSTEN GJORT SITT INTRÄNG I VÅRT LAND.
JAG FÖRSTÅR FÖR ALLT I VÄRLDEN INTE VARFÖR NÅGOT SÅ TOTALT ONÖDIGT SOM DE
KALLA ÅRSTIDERNA MÅSTE EXISTERA....

SOMLIGA AV OSS UPPTÄCKER EFTER ETT TAG ATT VI ÄR FÖDDA FÖR SOMMAREN DÅ MAN
KAN BADA I SJÖARNA,VANDRA I OKÄNDA TASSEMARKER OCH TILLBRINGA NATTEN UNDER
ETT TRÄD MED BARA SIG SJÄLV OCH EVIGHETEN SOM SÄLLSKAP.

NÅJA, JAG HOPPAS ATT NI KLARAR ER TROTS DESSA KALLA TIDER SOM SKOLA KOMMA
OCH ATT NI FORTSÄTTER LÄSA SVÄVAREN OCH I SYNNERHET ALIEN GUIDE.

HAVE A NICE DAY !

Jörgen Stenkvist

INTERVJUN SOM FÖLJER HÄR ÄR TAGEN FRÅN STARFLEET COMMUNIQUE NR:3/83 OCH GJÖRDES AV SYN FERGUSON SAMT ERIC A. STILLWELL.

PERSONEN MAN INTERVJUAR HETER GENE RÖDDEN-BERRY, SOM MAN KAN SÄGA SKAPADE STAR TREK, OCH SOM NU ARBETAR PÅ EN NY SF-RÖMAN I VANLIG HEDERLIG SF-STIL.

Efter den första filmen sade Paramount att de inte skulle göra en uppföljare. Vad fick dom att ändra mening?

GENE)- Pengar.

Finns det morgnar när du vaknar och önskar att Star Trek helt enkelt skulle försvinna?

GENE)- Tja, det försvinner faktiskt. Jag hör faktiskt inte om det på veckor... Majel och jag talar inte om det med varandra så mycket hemma. Jag har aldrig gjort några stora pengar på det men jag har upptäckt att jag fått enorma vinster på andra sätt. När dom har ett rendesvouz med Saturnus eller landar en Viking på Mars blir jag bjuden. Jag är alltid välkommen till NASA och Smithsonian (Flygmuseum öv.anm.). Jag har också vänner som är professorer vid Californian Technology och vi kan dricka öl och fundera över läget i universum till tre snåret. Ibland får jag gratis extra drinkar på flygplan av flygvärdinnor.. Jag skulle inte ha något av det utan Star Trek....

En del fans och kritiker gick hårt åt Star Trek I. Hur påverkar det dig?

GENE)- Jag lyssnar inte på kritiken. Jag gör inte ens saker för publikens skull utan för min egen. Förresten finns det saker om förstå filmen som jag aldrig har talat om för någon. Jag ser inte att jag behöver ta upp det nu men jag kan säga så mycket att Star Trek I i stora var en ofärdig film. Ibörjan kunde inte Paramount bestämma sig för om Star Trek skulle bli en vanlig film eller en TV-film. När sedan Star Wars kom 1977-tack gode gud-förstod de ansvariga att man höll på att missa båten. Man då kastade man igång produktionen av Star Trek och gav oss inte den tid vi behövde för att göra det rätt.

Ligger det någon sanning i uppgifterna att Paramount planerar att göra ytterliggare åtta Star Trek filmer?

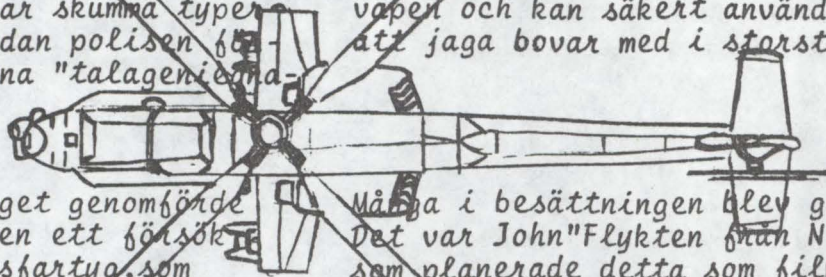
GENE)- Man citerade nog Paramount rätt. Dom har talat om för mig att om James bond filmerna kunde fortsätta så länge de gjort kan Star Trek göra det med. Jag har brottats länge med att försöka övertyga Paramount om att om de tar bort de huvudsakliga elementen i Star Trek dvs. äkta hjältar och en optimistisk framtidstro, kan man ta död på den gyllene gåsen..

Tror du på dessa värden och på oss som en överlevande art?

GENE)- Japp!

Blue Thunder heter en film, som redan har haft sin premiär i Sverige och tydligen en lyckosam sådan. Huvudrollen spelas av en svartmålad stridshelikopter med synnerligen grymt utseende och beväpnad till yttersta rotor spetsarna med vapen. Denna helikopter hetsar skumma typer genom skyskraporna medan polisen söker få stopp på denna "talageniska händer" helikopter.

Under andra världskriget genomförde den amerikanska marinen ett försök med ett av sina örlogsfartyg, som fick ödesdigra konsekvenser. Om det är sant skulle skeppet ha förflyttats genom tid och rum från en plats till en annan med besättning och allt.

I rollen som besättningsmedlem finns bla. Malcolm McDowell från Cat People (He, He), och han är väl den som fått bäst kritik. Så om ni vill ha en rolig och spännande kväll kan vi rekommendera Blue Thunder. Helikoptern finns förresten på riktigt i amerikanska armén som anti-stridsvagnsvapen och kan säkert användas med fördel att jaga bovar med i storstaden.

Många i besättningen blev galna på kuppen. Det var John "Flykten från N.Y." Carpenter som planerade detta som film och det man fortsatt med. När filmen blir klar vet man nu inte men för UFO intresserade bör den synnerligen intressant,...

HEAVY METAL

HEAVY METAL förknippas med många olika livsstilar framförallt hårdrock och en stil som pumpas fram -hårt och okänsligt. Här finns Macho typer med svällande muskler och vackra barbröstade kvinnor. HEAVY METAL är också namnet på den tidning som kommer ut varje månad i USA. I den kan man på 100 sidor få beskåda världens främsta tecknares arbeten i serier, som tar andan ur en.

I början finns alltid ett tjugotal sidor med nyheter från SF, teknik, musik m.m. och i varje nummer finns ett större reportage om något ämne. Nummer nio dvs. september numret ligger just nu framför mig och otroligt vackra bilder pryder fram och baksida. Om man bläddrar lite i den finner man snart en lång och personlig intervju med Francis Ford Coppola och dessutom resultaten från Heavy Metals tävling om bästa musik video där Peter Gabriel triumferade. På sina Galleri sidor presenterar Theodore Sturgeon fyra vackra och fantasi eggande målningar av Rowena Morrill. HM är uppbyggd på så sätt att 6-8 långa serier finns hela tiden och avslutas efter ett halvt till ett år. Dessutom finns hela tiden en mängd korta serier av högsta klass. Priset är i Sverige 28.50 och den finns att köpa i pressbyrån och tobakshandlare. Så för den som gillar att se hur svärmodiga hjältar går holmgång på sidorna och där kvinnorna är deras jämlikar rekommenderar jag varmt Heavy Metal.

THE END

Earth.

MYSTISKT LJUSSKEN ÖVER KATRINEHOLM

Strax före klockan 23.30 onsdagen den 7 september patrullerade polis-männen Gunnar Årestrand och Bengt Ejdwinsson vid ett industriområde i Katrineholm. Poliserna, som vanligtvis är stationerade i Vingåker, var ute på en helt vanlig nattpatrullerings tjänst och väntade sig nog inget speciellt av kvällen.

Plötsligt upptäcker man ett starkt gult sken, som långsamt färdas i en nordlig riktning.

Polismännen blir konfunderade av den långsamma hastigheten, lägre än den flygplanen brukar hålla, även om höjden verkade vara den som privatplanen brukar vistas på.

"Men det såg väldigt konstigt ut med det gula skenet, så vi tog fram vår handstrålkastare. Lyser man på ett flygplan med en sådan, som är ganska stark, brukar de reagera på något sätt. Ofta blir de irriterade." Man kan visserligen fråga sig om de två polismännen brukar ha för vana att lysa på flygplanen men sagt och gjort - man lyste på det.

"Men med det gula skenet hände ingenting. Det fortsatte framåt i samma sakta mak."

Efter en dryg minuts tittande försökte man sig på att försöka följa det på vägen mot Valla. Man gjorde så gott man kunde när ljuset plötsligt accelererade med våldsam hastighet mot norr.

"Det gick så fantastiskt fort att vi inte trodde det var möjligt att färdas så snabbt."

När man nådde öppen terräng spanade man förgäves efter UFO:t som dock var borta.

Ungefär en kvart tidigare hade dock UFO:t redan observerats av två personer på annat håll.

"Först trodde vi att det var ett flygplan, men sedan förstod vi att det inte kunde vara det", säger Magnus Eriksson, 19 år, som tillsammans med sin bror färdades i en bil.

Det var stort och hade ett gult sken likt objektet polisen såg.

"Det konstiga var att när vi sedan tog av och körde upp mot vattentornet - åt ett helt annat håll - hade vi det här underliga ljuset framför oss igen."

Observationstiden för polismännen uppskattas till drygt två minuter.

UFO-Sveriges Stig Aggestad blev i tidningen Folket frågad om det kunde ha rört sig om ett flygplan och svarade:

"Det är mycket möjligt. Vid 22.30 på vardagskvällarna går nämligen en DC-10 från Kastrup över Södermanland.

Den har ett gulaktigt sken i nosen.

Men med tanke på att poliserna uppskattade hastigheten så enormt stor och dessutom inte kunde se några blinkljus, är tveksamheten fortfarande stor."

När DC-10:an kommer in över Mälaren har den endast ca: 700 meters höjd och med strypta motorer inför landningen i Västerås. Planet går då väldigt tyst och kan ha uppfattats som ljudlöst.

Något som talar emot flygplans-teorin är dock att poliserna, trots olika vinklar, inte såg några blinkande positionsljus i den klara natten och dessutom kan inte en DC-10 accelerera så snabbt.

Genom vår bussiga medarbetare i Oxelösund ska vi försöka ta reda på mer om fallet i Katrineholm.

Kanske det är lyckligt löst nu, eller....

JÖRGEN STENKVIST baserat på artiklar ur Folket 9 och 10/9-83.

Hitsänt av Barbro Magnusson.

FÖRENINGSLÖGNER I MARGINALEN

* -Verkligheten kan vara hårdare än dikten, sa Owe Lewizki, slog huvudet i bokhyllan.

* Termen Flygande Tefat, uppfattades som rena förolämpningen av UFO-nauterna från Zeta Reticuli. De kalla numer jordiska flygplan för Flygande Vinkelhakar.

* Roten till det onda sitter ovanpå axlarna, sa Mats Carlsson, tog sig en magnecyl.

EFTER SENASTE TELEFONRÄKNINGEN HAR VI VI BESLUTAT UPPHÖRA MED VÅRA UFOKONTAKTER MED ZETA RETICULI.

KLIPPT & SKURET

Kommunik. NT 1983:33

■ ■ ■ Två indiska piloter har enligt APN genomfört sin första tränings-etapp inför en rymdfärd tillsammans med sovjetkosmonauter. Färden beräknas äga rum under första halvåret 1984.

GRÖNA MÄN I HALLAND?

Karin och Urban Sävström i Veinge i södra Halland har aldrig trott på pratet om flygande tetat och små gröna gubbar.

Men nu vacklar de.

Häromdagen såg de ett lysande klot över sin gård. En hel åker lystes upp. Hästarna kastade sig omkull. Urban blev lam i nästan hela kroppen i flera minuter.

EXPR. 8/8-83

En konturlös guru

I KARACHI, Pakistan, träffade min hustru och jag en andlig ledare, en guru, som ansågs ha övernaturliga krafter. Vi ville fotografera honom men han avböjde.

— Jag fastnar inte på plåten, förklarade han med en mörk brinnande blick.

Vi gjorde ändå några försök med vår nya polaroidkamera

• Konturerna av gurun har i tidningen fyllts i något för tryckets skull. Men originalet finns kvar i ursprungligt skick.

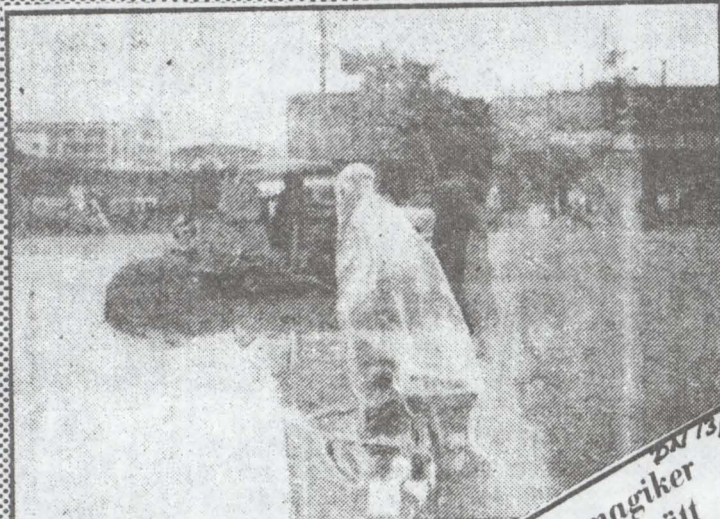
från Hongkong. Varje foto i en sådan matas ju fram ett i sänder och framkallas på en gång. Alla bilder vi tog blev gråmelrat tomma.

■ ■ ■ Vi gick ut på gatan. En beslöjad kvinna skyndade förbi. Desy fotograferade henne. På bilden syntes den spöklika kvinnan. Men på tvären växte samtidigt gurun fram inför våra ögon. Som en vålnad av den okult intresserade författaren Jan Fridegård, tyckte vi. Det hela var oförklarligt då dubbel-exponering inte kan ske i en polaroidkamera.

Fotot är säkert fortfarande laddat med magi. Hoppas att det inte blir en tom ruta i Expressen.

HANS VIKSTEN

Rymdkvinnor 11/26/9-83

Ytterligare två kvinnliga astronauter — båda läkare till yrket — har tagits ut till det amerikanska rymdprogrammet.

Dr Rhea Seddon, 35, och Dr Anna Fisher, 33, blir tredje respektive fjärde kvinna som ska följa med upp i bana runt jorden ombord på rymdfärjan. Den första amerikanska kvinnan i rymden var Sally Ride, som fanns med ombord på den rymdfärja som sköts upp i juni.

Judith Resnick blir den andra. Hon ska följa med upp i april. I juni blir det Seddons tur och i augusti är det dags för Fisher.

Både Seddon och Fisher ska genomföra medicinska och andra vetenskapliga experiment och även delta i utplacering av kommunikations-satelliter. Flygningarna med rymdfärjan i juni och augusti blir nummer 13 resp 15 i den pågående serien. (FLT-AP)

Årets magiker tippade rätt

■ Juergen Wolfram, alias mr Cox — det är västtysken som blev världsmästare tack vare söndagens finalresultat i VM-fotboll. Mr Cox är kombinerad trollkarl, magiker och spåman.

Den 11 juni tippade han utgången av VM-fotbollen i Spanien. Lappen med det tippade resultatet lades i en låda, som förseglades.

På söndagskvällen var det dags att öppna lådan. På lappen stod: "Finalen kommer att spelas mellan Italien och Västtyskland. Resultatet blir 3-1 till Italien. Paul Breitner gör Västtysklands mål."

Mr Cox tippade rätt även 1988 då England slog Västtyskland med 4-2 efter förlängning. Cox lyckade tipsa att han till årets magiker i världen — i så fall tredje gången under hans karriär.

Två satelliter ska "jaga" Halleys komet

Halleys komet kommer att studeras av både "Giotto" och "Vega". "Giotto" är en västeuropeisk rymdsond som sänds upp 1985. "Vega" är ett samarbetsprojekt mellan öststaterna och Frankrike, Västtyskland och Österrike.

I projekt "Vega" skall två himlakroppar studeras samtidigt. I slutet av 1984 sänds två sammankopplade sonder ut. Efter sex månaders färd till Venus landas en del på planetenytan. Den andra delen fortsätter till i närheten av Halleys komet.

I mars 1986 beräknas kometkärnan vara som närmast sonden. Passagen sker på 10 tusen km avstånd. Intresset riktas främst mot kärnan, vars sammansättning man hoppas kunna studera närmare. "Giotto" avses passera ännu närmare kärnan. Båda försöken bör alltså kunna bidra till ökad kunskap om kometers uppbyggnad.

Satelliten Giotto - på jakt efter Halleys komet.

Södra magnetpolen "snart" vid ekvatorn

Från Arktis- och Antarktisinstitutet i Leningrad meddelas att en sovjetisk hydrografisk expedition ombord på fartygen Faddej Bellingshausen och Admiral Vladimirskij fastställt södra magnetpolens läge, som på några kilometer när visade sig stämma med den prognos magnetologen N Medvedev gjorde för tio år sedan.

Framtida geografer och sjöfarare kommer dock att ha södra magnetpolen vid - ekvatorn. Om 875 år kommer den att befinna sig vid Nya Guinea. Samtidigt kommer norra magnetpolen att finnas på den eurasiatiska kontinenten öster om Ural. Det framgår av Medvedevs uträkningar, enligt vilka magnetpolernas drift beskriver slutna kurvor, längs vilka polerna vandrar över vår planet med en cykel på 3 700 - 4 600 år.

Enligt Medvedev beror magnetpolernas vandring på att Jordens tunga inre järnkärna rör sig ojämnt.

(APN)

Slag- rutan oöver- träffad

STOCKHOLM (Allerhand)

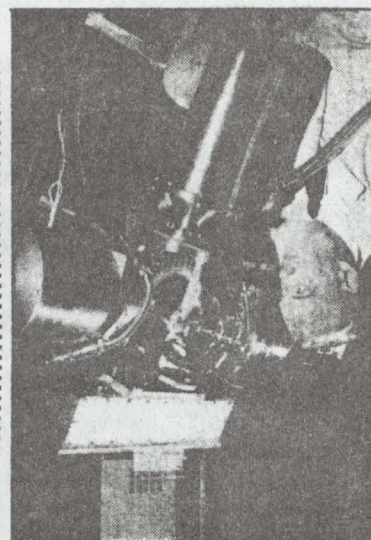
Nu är det för första gången i historien vetenskapligt bevisat, att slagrutan fungerar över underjordiska vattenkanaler. Slagrutan har rentav visat sig vara den bästa av de metoder, som prövats.

Några av IR-källorna kan vara nya stjärnor som håller på att bildas i moln av damm och gas som strålar ut stjärnans energi i det infraröda området. Den första bilden återgav IR-signalerna vid våglängden 100 mikrometer. Satelliten IRAS är ett gemensamt projekt för USA, Holland och England.

HANS WERNER

De första bilderna på en infraröd-källa har nu kommit från en amerikansk satellit. Där kan man se på bild hur en ny stjärna föds. Det är vad forskarna tror de infraröda källorna i rymden visar. Detta är strålningskällor, som inte är synliga från jorden ens med teleskop. Satelliten IRAS (Infrared Astronomical Satellite), som sändes upp av USA 25 januari, visar en sådan strålningskälla i stora Magellanska molnet. Stora Magellanska molnet befinner sig 155 000 ljusår från oss. I ett moln inom denna stjärnbild, kallad Tarantula, länar astronomerna en spindelliknande IR-källa. Totalt finns det enbart i Magellanska molnet ett dussin IR-källor, både stjärnor och gasmoln. Knappt några av dem kan observeras genom jordens atmosfär.

Det behövs goda kylskåp i rymdfarkoster som ska hålla sensorer för infraröd-mätningar kalla. De måste kylas till ca 2 Kelvin för att kunna mäta dessa mycket låga temperaturer på stort avstånd. Hughes Aircraft har tagit fram denna nya version av en Vuilleumier-cykel-kylare som beräknas tåla mer än de tre årens drift till 1985. På tre försöksmodeller har man nått provtiden 60 000 timmar.

**Första bilderna
på infraröd-källa
Nu kan vi se hur
en stjärna föds**